

Historische Kring Diemen

Jaargang 20 · Nummer 1-2010

DIEMEN IN DE JAREN ZESTIG

IN DIT NUMMER:

o.a. THE BLUE DIAMONDS, WALLY TAX, THE ELEVATORS, STUDENTENFLATS,
KASKENS ELEKTRONICA, DISCO DIEMEN EN THE BEATLES

Diemen in 1960. De kinderen Sjoerd Amse, Theo Amse, Nanda Amse, Rinus Amse en André Vijn (v.l.n.r.) hadden nog volop speelruimte op het terrein achter de huizen aan de Ouddiemerlaan. In het huis met het puntdak woonde de familie Westerbeek. Vanwege de bouw van het gemeentehuis en later 'De Omval' werd de oude bebouwing gesloopt en verdween helaas ook het avontuurlijke speelterrein.

INHOUD

· Voorwoord	<i>John Cuijpers</i>	1
· De woelige jaren zestig in een steeds moderner Diemen	<i>Jaap Haag</i>	2
· The Blue Diamonds Fanclub in Diemen	<i>Taco ten Dam</i>	6
· De elektronikabusiness van Johan Kaskens en de platenzaak van Ben Rijsenbrij	<i>Will Bulterman & Taco ten Dam</i>	12
· Woningperikelen in de jaren vijftig en zestig	<i>Henk Teiwes</i>	15
· Diemens nieuws in de Volkskrant en De Tijd-Maasbode	<i>Alfons Ruitenbeek</i>	18
· Jan Muller legt The Beatles vast op 6 juni 1964	<i>Taco ten Dam</i>	21
· Verzamelen in de jaren zestig	<i>Taco ten Dam & Wiard Krook</i>	22
· Mode in de jaren zestig	<i>Will Bulterman</i>	24
· Van The Bluebottles via Contessa tot Intojazz	<i>Bauke Wink</i>	26
· Wally Tax, zanger van de nederbietband The Outsiders	<i>Robert Kruzdlo</i>	29
· De studentenflats in Diemen	<i>Ellen van Meurs</i>	30
· De invloed van de studenten op de lokale politiek	<i>Steven Dijk</i>	35
· Een verrassing in Sitges	<i>Will Bulterman</i>	36
· Prikbord	<i>Redactie</i>	37

Historische Kring Diemen

www.historishekringdiemen.nu

opgericht 16 maart 1991

jaargang 20, nummer 1-2010

gratis voor leden

bestuur:

voorzitter: John Cuijpers
secretaris: Henk Teiwes
penningmeester: Gerard Baars
bestuursleden: Frans Deckers
Dineke Groen
Jaap Haag
Noor van Mens
Cora Rijkogel
Peter Texier

secretariaat:

Rode Kruislaan 145
1111 NH Diemen
tel. 699.20.93
henkteiwes@scarlet.nl

gironummer:

152.58.66
Penningmeester HKD
Tureluurweg 32
1113 HA Diemen
gerardbaars@upcmail.nl

redactieadres:

Rode Kruislaan 145
1111 NH Diemen
tel. 699.20.93
henkteiwes@scarlet.nl

redactieteam:

Will Bulterman
Taco ten Dam
Jaap Haag
Wiard Krook
Ellen van Meurs
Alfons Ruitenbeek
Henk Teiwes

correcties:

Henk Teiwes
Wiard Krook

lay-out:

opmaak:

Martijn van der Riet

eindredactie:

Taco ten Dam
t.ten.dam@planet.nl

druk:

MultiCopy Diemen
Sniep 77
1112 AJ Diemen
tel. 698.16.00
fax. 690.56.09
diemen@multicopy.nl
multicopy.nl/diemen

ISSN 0929-9068

© 2010 Artikelen of delen daaruit mogen niet worden overgenomen zonder toestemming van de auteur(s). Het lidmaatschap van de Historische Kring Diemen bedraagt € 15,- per jaar. Leden ontvangen de HKD-Nieuwsbrief en minimaal tweemaal per jaar het verenigingsblad Historische Kring Diemen. Men kan lid worden door zich aan te melden bij het secretariaat.

VOORWOORD

Een themanummer over de jaren zestig was al langer een wens van de redactie. U reageerde massaal op de oproep in het *Diemer Nieuws* om aanvullende informatie. De vraag is natuurlijk hoe Diemen er in de jaren zestig uitzag en of het dorp wel of niet een beetje meeging met de revolutionaire ontwikkelingen in Amsterdam.

Ooit schreef Jan Blokker iets in de trant van dat Diemen zo'n beetje de lelijkste gemeente van het land was. Dat getuigde natuurlijk niet van historisch inzicht van de stukjesschrijver die op latere leeftijd zijn historisch besef probeerde op te vijzelen. Wat Jan Blokker blijkbaar toen niet wist dat niet alleen een lange reeks van indrukwekkende historische persoonlijkheden Diemen bezochten, maar dat bepaalde plekken in Diemen verre van saai waren. Namen? Napoleon die de hoefijzers van zijn paarden liet vervangen aan de Prins Hendrikkade, koningin Wilhelmina die zelfs spontaan een bezoek bracht aan de ijsbaan in Diemen, een zwaaiende Churchill kort na de oorlog bij de Diemerbrug, Gerard van het Reve die vaak met zijn opa even aanliep bij café *Van der Vuurst* en daar de koekjes zo heerlijk vond, diezelfde Gerard die troost vond bij de "katholieke kitschkathedraal" van Diemen als hij in de Ploegstraat uit het raam van zijn kamer keek. En natuurlijk de schaatskampioenen Ard Schenk en Kees Verkerk en de tientallen Ajacieden die in Diemen logeerden, woonden of nog steeds wonen en die vrij en onbezorgd konden en kunnen rondlopen in het dorp.

En in de jaren zestig? Plaatsen en namen? Een echtgenote van een ex-politieman wees ons erop dat in de jaren zestig de politie de Diemerzeedijk vast in het surveillance-rondje had. Het was immers aan automobilisten verboden de auto daar stil te zetten, maar veel mensen hadden daar blijkbaar toch behoefte aan. Veel - het zij gezegd - Amsterdammers kozen de dijk uit voor een verzetje na een avondje stappen. Zo ook een beroemd artiest uit die jaren die als enige kledingstuk een hoed op had en zich naast een dame bevond die officieel niet de zijne was en die blijkbaar van de warmte ook wat had uitgetrokken.

Lees in dit nummer wat The Beatles, The Blue Diamonds en Wally Tax met Diemen hadden. En de geschiedenis van de elektronicazaak van Johan Kaskens en de eerste platenzaak in Diemen van A.H. Rijsenbrij, waarvan een aantal foto's zelfs uit Numansdorp kwam! Bauke Wink schreef over de The Elevators en de Contessa Band. Henk Teiwes en Alfons Ruitenbeek putten weer uit eigen ervaringen en geven een goed inzicht in sommige werkzaamheden van de burgemeester en de gemeenteraad.

Ellen van Meurs schreef een prachtig verhaal over de studentenvlats aan de Rode Kruislaan. Steven Dijk geeft inzicht in wat de gevolgen waren voor de Diemense gemeentepolitiek na de toestroom van al die studenten in Diemen.

Veruit het belangrijkste wat Diemen in de jaren zestig bezighield, was de afbraak van het "Diemen over de brug" en het begin van de bouwwerkzaamheden voor Diemen-Zuid. Maar daar is alle aandacht al naar toe gegaan in ons vorige nummer en in het onlangs verschenen boek "Herinneringen aan het verdwenen Diemen-Zuid".

Ik wens u veel leesplezier!

John Cuijpers

De woelige jaren zestig in een steeds moderner Diemen

LANG HAAR, KORTE ROKKEN EN POPMUZIEK

Jaap Haag

Het begon met The Beatles. Of toch eerder? Met Cliff Richard? De teenagers van begin jaren '60 zetten het land op z'n kop. Nozems en vetkuiven hingen uitdagend rond, knetterende brommers verstoorden de rust in stad en land en menige zaal werd bij populaire muziekoptredens 'verbouwd' oftewel afgebroken. Amsterdamse provo's deelden krenten uit, D'66 betrad het politieke toneel en aan het eind van de roemruchte 'sixties' bezetten studenten in Amsterdam het *Maagdenhuis*. Maar wat gebeurde er toen eigenlijk in Diemen?

Diemen anno 1960. De torens van de hervormde kerk bij de brug en de katholieke kerk aan de Hartveldseweg bepaalden het beeld. De naoorlogse nieuwbouw reikte tot aan het Julianaplantsoen en het Wilhelminaplantsoen. Ten noorden daarvan begon het boerendorp, dat Diemen al zo vele eeuwen geweest was. Ook in Diemen-Zuid bestond dat boerendorp nog. Maar lang zou het niet meer duren. De nieuwbouwplannen lagen al klaar. Diemen moest groot en modern worden. Een satellietstad van Amsterdam. De boerenbedrijven moesten daar voor wijken. En ook voor de van ouds aanwezige middenstand lagen ingrijpende veranderingen in het verschiet. De vaak wat kleine winkels aan de Hartveldseweg en Muiderstraatweg zouden plaats moeten maken voor het winkelcentrum aan het Diemerplein, al werd dat niet in de jaren '60, maar pas in 1970 geopend. Maar moesten de grootste veranderingen dus nog komen, ook anno 1960 was Diemen geen rustig, landelijk dorp meer. Alleen al het verkeer op de dwars door Diemen lopende snelweg had het dorp dat karakter definitief ontnomen. Sinds de jaren '20 bracht die weg een groeiende drukte met zich mee. Maar pas in de naoorlogse

jaren nam het autoverkeer een zodanige omvang aan, dat het dorpsleven er steeds meer door verstoord werd. De weg sneed Diemen in feite in tweeën. En versjterde de nachtrust van menige Diemenees of Diemenaar.

Brommer, auto en tv

Het voorbijrazende verkeer was ook symbolisch voor de nieuwe tijd van toen, waarin steeds meer mensen zich een auto konden veroorloven. Een auto - vaak een VW, een *Opel Kadett*, of een 2CV - die de brommer kon gaan vervangen. Wie prentbriefkaarten en foto's van Diemen uit de jaren '60 bekijkt, ziet de auto oprukken in het straatbeeld. In die zin raakten ook de inwoners van Diemen in de ban van het moderne leven. En ook op andere manieren gebeurde dat. Want via de ether drong dat moderne leven ook de huiskamers binnen. Aanvankelijk vooral via de radio. Behalve brave programma's voor de huisvrouw, de waterhoogten, vermanende toespraken van dominees of priesters en "de toestand in de wereld door meester G.B.J. Hiltermann" waren daarop ook de muzikale "arbeidsvitaminen" te beluis-

De Ouddiemerlaan ter hoogte van nr. 126 (thans het gebouw 'De Omval') in het voorjaar van 1960. Op de foto (v.l.n.r.) André Vijn, Piet Vijn en Nanda Amse

teren. En als die vitamines te weinig pit hadden, kon worden overgeschakeld naar *Radio Veronica*, want die was in dit deel van het land goed te ontvangen. Vooral de jongeren deden dat. En naast de radio begon in de jaren '60 de televisie aan haar opmars. De loonrondes in het begin van de jaren '60 maakten behalve een auto ook de aanschaf van een tv betaalbaar en wie 's avonds langs de doorzonwoningen van de nieuwbouwwijken liep kon ook in Diemen velen aan de buis gekluisterd zien zitten. Want niet langer stond de tafel centraal, waaraan na het avondeten de krant door vader werd gelezen, de sokken door moeder werden gestopt en het huiswerk door de kinderen werd gemaakt, maar het televisietoestel. Met daaromheen al gauw een nieuw bankstel.

Alles nog op zijn plaats?

Toch leek in het begin van de jaren '60 nog heel veel min of meer op zijn plaats te staan. In figuurlijke zin dan. De moeders deden het huishouden en de vaders gingen 's ochtends de deur uit naar hun werk. En op zondag gingen ook in Diemen de meeste mensen naar de kerk. Protestant en katholiek liep elkaar dan op de Diemerbrug voorbij. Letterlijk, maar ook figuurlijk in de zin van: langs elkaar heen. De hervormden uit het centrum en noord naar de kerk aan de Ouderkerkerlaan en de in zuid wonende katholieken in tegenovergestelde richting naar de kerk aan de Hartveldseweg. De socialisten en bewust onkerkelijken luisterden op de radio naar Bert Garthof of trokken er op zondagochtend al op uit. Om te sporten bijvoorbeeld. Verder las men de krant of radiobode, die bij het eigen geloof of levensovertuiging paste, stemde men bij de verkiezingen dienovereenkomstig en gingen de Diemense kinderen naar een algemene, een protestants-christelijke of een katholieke school. Want de verzuiling was ook aan Diemen niet voorbij gegaan en op weg naar school vochten de schoolkinderen deze 'bevoren burgeroorlog' nog menigmaal opnieuw uit. Maar zo heel stevig stonden de zuilen ook in Diemen niet meer. Als ze ooit al zo stevig gestaan hadden, want historisch gezien had de verzuiling hier geen al te diepe wortels. Zo eenkennig waren de inwoners van Diemen ook in een wat verder verleden nooit geweest. Alleen viel er aan het eind van de 19e en begin van de 20e eeuw nauwelijks aan die verzuiling te ontsnappen.

Ruzie en protest

Wanneer het met de 'sixties' precies begonnen is, wie zal het zeggen? Het zal ook geen aanwijsbaar moment geweest zijn. Maar in het begin van de jaren '60 begon het onder jongeren te gisten, ook in Diemen. Naar het voorbeeld van Britse popgroepen als The Beatles en The Rolling Stones begonnen jongens hun haar langer te laten groeien. De wekelijkse top-40 werd nauwlettend gevolgd en Engelse teksten uitgeschreven. Gewone schooltassen werden vervangen door 'pukkels' en de rokjes van de meiden werden gaandeweg korter. Een antwoord op de vraag naar het waarom zal ook niet zo makkelijk te geven zijn. Dat veel jongeren zich niet meer herkennen in het waardepatroon van hun ouders en niet zoveel meer aan konden met het

De Prinses Marijkestraat in mei 1960 (foto Alfons Ruitenbeek)

De Ouddiemerlaan in 1961. De Diemense vriendjes Sjoerd Bommel, Sjoerd Amse en André Vijn (v.l.n.r.) mogen meerijden op de kar van Joop de Ruiter

Reeds in de jaren '60 werden de Diemense boerderijen bedreigd door de oprukkende nieuwbouw

Achter de huizen aan de Ouddiemerlaan was het goed crossen met je brommer. De foto met Piet Pronk (links) en Piet Vijn werd in 1966 genomen

gedachtegoed dat hun ouders nog lief was, dat mocht duidelijk wezen. De normen van de oudere generatie werden als knellend ervaren. Zo kwam het in veel gezinnen vaak tot ruzie over het uur van thuis komen na een feestje. Of over de lengte van het haar. Of

Natuurlijk gingen de Diemense gezinnen graag een dagje naar Amsterdam. De Diemense lieverdje Martin (1959) en Jeroen Muller (1957) poseren op het Spui bij 't Lieverdje. Dit beeldje was in 1965 en 1966 het middelpunt van de happenings van de Provo-beweging (foto coll. fam. Muller)

Langhaar en werklust

Onder die titel werd in een artikel in de *Diemer Courant* van 3 augustus 1972 het vooroordeel bestreden dat langharigen allemaal 'werkschuw tuig' zouden zijn. Natuurlijk had je onder 'mensen met lang haar' ook een aantal 'luie mensen'. Maar 'niet meer dan onder kortharigen'. Ook de bewering dat 'langharigen minder zouden doen aan persoonlijke hygiëne' was volgens de krant 'een fabeltje'. Want 'er zijn veel jonge mensen met lang haar, die dit haar regelmatig wassen'. Vervolgens probeerde de krant aan de hand van psychologisch onderzoek wat meer zicht te krijgen op het ontstaan van dergelijke vooroordelen. Gebleken was namelijk dat mensen die 'minder om reinheid en hygiëne geven' vaak van mening waren dat mensen die dat wél deden 'bekrompen, krenterig en geen levensgenieters' zouden zijn. Terwijl die mensen juist van mening zijn, dat de andere groep 'slordig, onverantwoordelijk en lui' zijn. Steeds weer 'vinden we vormen van afkeuring en discriminatie van mensen met een andere instelling. Een jammerlijk menselijk trekje, dat al zo oud is als de mensheid zelf en waartegen het erg moeilijk strijden is'.

van de rok, want na de te korte minirok volgde in 1967 de midirok, zoals door Bonnie werd gedragen in de film "Bonnie and Clyde". Ietsje zediger misschien, maar nauwelijks minder uitdagend, althans volgens nogal wat vaders en moeders van tienermeiden. Om over de 'hot pants' maar helemaal te zwijgen. En dan was er natuurlijk het gebruik van 'de pil', een nieuw middel ter voorkoming van zwangerschap, dat volgens tal van ouders de vrije seks aanmoedigde. Ging het hier om conflicten thuis, op straat werd 'het gezag' uitgedaagd door de provocaties van het in 1965 ontstane *Provo*. Met ludieke acties, zoals het uitdelen van krenten bij het beeldje 't Lieverdje aan het Spui in Amsterdam, werd de gevestigde orde aangevallen. In 1966 waren er de protesten tegen het huwelijk van prinses Beatrix met 'de Duitser' Claus von Amsberg. En naast de al geleidelijk sterker wordende beweging tegen kernwapens ontstond halverwege de jaren '60 tevens een groeiend verzet tegen de door de Amerikanen gevoerde oorlog in Vietnam. Het werd in 1966 muzikaal verwoord door Boudewijn de Groot met zijn "Mijnheer de president, slaap zacht". En hij was niet de enige die stem gaf aan het maatschappelijke ongenoegen van de protestgeneratie. Ook een zanger als Armand verwoordde met zijn "Ben ik te min, omdat je vader meer poen heeft dan de mijne" de toenemende weerszin tegen de op conventies én geldbezit berustende klassen- en standsverschillen.

Toen het nog heel anders was om Ajax-fan te zijn (foto mw. Verwer)

Streven naar vernieuwing

Een andere vraag is wie nou eigenlijk het streven naar vernieuwing gedragen hebben. Want hoezeer er ook een generatieconflict mee speelde, dat was het niet alleen. Binnen de kerken bijvoorbeeld ging de roep om verandering echt niet alleen van jongeren uit. De nieuwe berijming van psalmen en gezangen in de protestantse kerken, de afschaffing van het Latijn in de katholieke kerk, de verrijking van de liturgie bij de protestanten en het vrijmoedige spreken van bisschop Bekkers werd door kerkleden van alle leeftijden toegejuicht. En deels al vóór de doorbraak van de popmuziek. Binnen de vakbeweging en andere maatschappelijke organisaties lieten vernieuwers eveneens van zich horen. En uiteindelijk zou de rebelsheid zich onder allerlei groepen in de samenleving op een of andere manier breed maken. Van studenten tot verpleegkundigen, van leraren tot werkende jongeren en van vrouwen tot soldaten.

Diemen in actie?

En dan de vraag natuurlijk wie vooral in Diemen de popcultuur gepromoot hebben; wie hier tegen conventies zijn ingegaan, een woord van protest hebben laten horen of deelgenomen hebben aan acties van bijvoorbeeld studenten. In het blad van de *Historische Kring Diemen* zijn de jaren '60 tot nu toe slechts zijdelings aan de orde geweest. In het verhaal van hardloper Bert van Sijtveld bijvoorbeeld, die ook op zondag wilde rennen of Dineke Groen-Nieuwpoort, die als meisje op zondag wilde schaatsen. Ook de veranderingen binnen de kerken of de politiek zijn in de desbetreffende themanummers ter sprake gekomen, maar de schijnwerpers hebben er nooit echt op gestaan. Met als uitzonderingen de *Wereldwinkel*, de *Actiegroep Diemen Gifvrij*, die voor de sanering van gifbelten op kwam en de *Folkclub De Draailier*, al dateren ze alle drie van na de 'sixties'. Hoog tijd dus om ons uitvoeriger met dit recente verleden bezig te gaan houden. Want hoe we er ook tegenover stonden of staan, de huidige samenleving en de daarbij behorende omgangsvormen, leefwijzen, opvattingen, denkpatronen en smaak zijn in hoge mate beïnvloed door de revolutie van de jaren '60.

Een nog rustige Arent Krijtsstraat in 1958 (foto Marijke Pette)

Het terrein aan de Ouddiemerlaan (waar later 'De Omval' en het gemeentehuis werden gebouwd) was in 1964 voor de jongens Vijn, Amse, Pronk en Westerbeek een heerlijk speelterrein waar ze dierenhokken en boomhutten konden bouwen. Op de achtergrond zijn de flats aan het Julianaplantsoen te zien

Vele inwoners uit Diemen hebben slechte herinneringen aan de Diemerzeedijk uit de jaren '60. (foto coll. HKD)

RAMONA AAN DE OUDERKERKERLAAN IN 1960

Taco ten Dam

The Blue Diamonds Fanclub had begin jaren zestig zijn solide basis aan de Ouderkerkerlaan in Diemen. Om die reden sloeg de opvallende, witte Mercedes met chauffeur en de megapopulaire broers Ruud en Riem de Wolff zo af en toe linksaf bij de Diemerbrug en reed statig over de landelijke Ouderkerkerlaan om bij nummer 33 halt te houden. We gaan 50 jaar terug in de tijd met twee oma's uit Ouderkerk aan de Amstel: Anneke Kuiper-Vedder en Lidy Habiecht-Vedder, begin jaren zestig de presidente en de vice-presidente van een fanclub met 1200 leden.

Teenager

In 1960 is Anneke Vedder een tiener. Zo heette je immers toentertijd als de tien in je leeftijd kwam. Anneke woonde aan de Ouderkerkerlaan 33. Haar vader, P.A. (Piet) Vedder, al twintig jaar slager aan de Hartveldseweg 18, was kort daarvoor op veel te jonge leeftijd overleden. Terwijl haar moeder de zaak voortzette, ging Anneke in Amsterdam op school. Elke dag fietste ze samen op met Suus Magrijn naar de Polderweg. Vlakbij de school passeerden ze bij de HEMA de Transvaalkade. Daar woonde haar nichtje Ali op nummer 2 waar haar vader een melkzaak had. Lidy zat op de MULO, ook op de Polderweg. De nichtjes zagen elkaar vaak. Eigenlijk waren het dikke vriendinnen die regelmatig bij elkaar logeerden. Zoals zoveel tieners deelden ze de liefde voor de 'nieuwe' muziek.

Ali Vedder (links) en Anneke Vedder flankeren The Blue Diamonds in de tuin van de familie De Wolff in Driebergen

Ali Vedder (midden), Anneke Vedder en nog een fan staan in de deuropening van de familie De Wolff klaar om de fans te ontvangen op de fandag

Teenagermarkt in opkomst

De toegenomen welvaart in de jaren vijftig leverde veel arbeidsplaatsen op. In de hoogconjunctuur van de Nederlandse economie die het nog zonder 'gastarbeiders' moest stellen, was de jeugd hard nodig. Massaal deed de arbeidsmarkt een beroep op de jongeren. In ruil daarvoor kregen ze daardoor de beschikking over geld, een luxe die hun ouders niet kenden. In tegenstelling tot hun zuinige ouders wilde de jeugd ook graag wat met dat geld doen, wat hen plotseling tot een interessante doelgroep maakte. De markt reageerde snel. De jeugd ontwikkelde een eigen identiteit: eigen kleding, eigen haardracht, eigen make-up, eigen tijdschriften en vooral een eigen muziek. Met name de platenindustrie stemde af op de jonge consument. Al snel waren dan ook de eerste kritische geluiden te horen. Niet iedereen vond het blijkbaar gepast dat er naar Amerikaans voorbeeld bewust een tienermarkt werd gecreëerd. Maar de stille revolutie was in gang gezet met een eigen denkwereld van veel jongeren die haaks stond op die van veel ouderen. Daarmee leek de kiem gelegd voor een tegenstelling die jaren later de oudere garde tegenover een groot deel van de jeugd zette en benoemd zou worden als het generatieconflict.

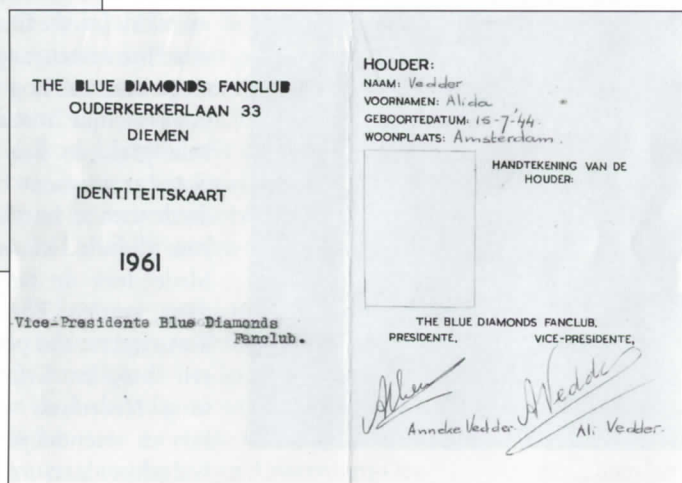
"Tuney Tunes"

Het was de tijd dat Ben Rijsenbrij aan de Hartveldseweg een kleine winkelruimte huurde van Johan Kaskens, een bekende elektronicaondernemer in Diemen. Nota bene in hetzelfde portiek als slager Vedder begon Rijsenbrij een platenzaak. Een stukje verderop in de boekenzaak van Cor Smit was de "Tuney Tunes", de "Muziek Parade" en de "Muziek Express" te koop. Tijdschriften speciaal voor jongeren, vol met zwart-wit foto's, songteksten en onbenullige interviews met artiesten die op dat moment popu-

lair waren. Veel Elvis en Cliff natuurlijk. Maar ook The Blue Diamonds. Veel teenagers keken elke maand reikhalzend uit naar de muziekbladen. Ook de nichtjes Anneke en Ali spendeerden zakgeld aan de bladen om alles te weten te komen over de nieuwe muziek. En na het lezen kwam de schaar te voorschijn om de foto's en de songteksten uit te knippen.

Radio

Kaskens die in de Burgemeester Bickerstraat een zaak in elektronica had, had al heel wat radiotoestellen afgeleverd in Diemen. Maar de radioprogramma's waren voorlopig nog alleen afgestemd op de gezinnen en daarmee op de smaak van de ouderen. Bij de gelovige omroepen voerde de klassieke muziek de boventoon en werd de nieuwe muziek voorlopig volstrekt genegeerd. Er was geen plaats voor 'tiernmuziek' zoals de radiobazen de nieuwe muzikale trend schamper noemden. Hoewel bij de progressieve VARA de leidinggevenden op dezelfde conservatieve lijn zaten, was daar blijkbaar een heel klein beetje ruimte. Bovendien werkte daar een jeugdchef die zich sterk maakte voor de eigentijdse muziek. Toen het handjevol beleidsbepalers zich in 1959 over het komende radioschema periode bogen, waagde hij een voorzichtige poging om de tiernmuziek een kansje te geven. Niets, echt niets wilden zij van het voorstel - "te ordinaar voor woorden" - weten. Tiernmuziek paste voor hen in het rijtje van zaken die als een gevaar voor de goede zeden werden beschouwd.

Voorlopig kon de jeugd, ook in Diemen, voor de muziek terecht in de snackbar of het café. Daar stond immers de jukebox waar de nieuwe muziek voor een kleine betaling te horen was. Zo konden The Blue Diamonds en de ruigere rock and roll zo vaak gehoord worden als je geld in de gleuf gooide.

Bio

Het bewaken van de goede zeden had er eerder al toe geleid dat in steden als Apeldoorn en Enschede de film "Rock around the Clock" met onder andere Bill Haley verboden werd. Zover kwam het in de buurt van Diemen niet. Bij de lokale filmvoorstellingen in *De Kroon* en in *De Hoop* was de selectie al vooraf geweest; daar hoefde burgemeester Strumphler Tideman niet bang voor te zijn. Voor het echte werk waren niet alleen de Diemense tieners, maar ook de ouderen aangewezen op de buurtbioscopen in Amsterdam-

Oost. Zoals de *Bio* op de Middenweg die een ideale combinatie vormde met de tegenover gelegen snackbar *Oor*. Daar konden de tieners in 1961 Cliff Richard zien in "The Young Ones". Een stuk verderop aan de Linnaeusstraat zat de *National* voor het ruigere gooi- en smijtwerk met Eddy Constantine. Voor en na de voorstellingen stond de stoep voor de *National* steevast vol met groepen opgewonden jongens en een enkel meisje.

"Tijd voor teenagers"

Net toen de VARA-programmering voor de tweede helft van 1959 beklonken werd, gaf radioman Ary van Nierop toch aan dat hij ruimte wilde maken voor die speciale tienermuziek. Wel met de concessie dat er een educatief element moest inzitten. Zo'n typische spuitjesgedachte waarmee nog tientallen jaren lang Nederlandse opvoeders de pleziertjes van de jeugd trachtten te neutraliseren. De beleidsbepalers waren er niet helemaal gerust op toen op 11 september 1959 de eerste uitzending van "Tijd voor Teenagers" de lucht in ging. De door Co de Kloet bedachte formule afficheerde zich meteen als het "eerste enige echte onvervalste programma voor alle Nederlandse teenagers." Meteen daarna kwamen de stemmen van Neil Sedaka, Ricky Nelson en Cliff Richard zomaar de Nederlandse huiskamers binnen, ook in Diemen en ook aan de Ouderkerkerlaan. En in oktober 1959 schalden The Blue Diamonds voor het eerst door de huiskamer met "Till I kissed you", een cover van de The Everly Brothers. Het kleine showbusinessnetwerk, waarin Jack Bulterman de spin in het web was, zorgde ervoor dat het gepolijste duo een dag later

Ook jonge fans van The Blue Diamonds waren welkom op de fandag in Driebergen in 1962

reeds kon aantreden op de televisie in de "Avro's Weekendshow". En die televisie stond in 1959 mede door elektronikawinkelier Johan Kaskens in een op de drie Diemense huiskamers. Ook papa en mama konden nu met hun eigen ogen zien dat The Blue Diamonds nette aardige jongens waren die heel mooi konden zingen.

"I kissed you, oh yeah"

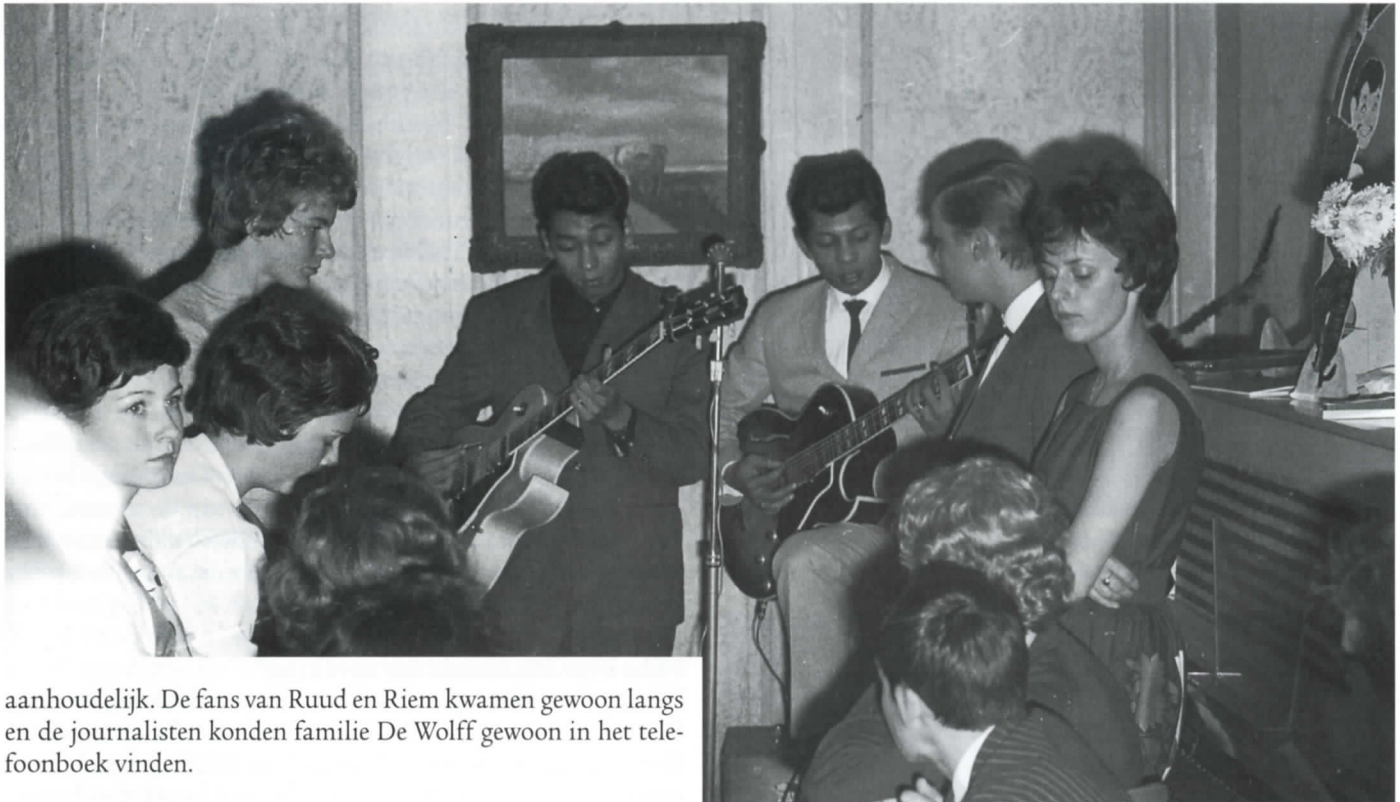
In een periode waarin de ouderen het nog helemaal voor het zeggen hadden, bleken The Blue Diamonds de ideale pioniers van de Nederlandse popmuziek. Geliefd door jong en oud waren ze de eerste muzikmakers voor jongeren die een groot publiek aan hun voeten kregen. Het naar The Everly Brothers gemodelleerde duo uit Driebergen kon moeiteloos de concurrentie aan met de sterren van toen zoals Mieke Telkamp en The Fouryo's.

Mieke Telkamp grossierde in Duitstalige liedjes en scoorde acht jaar na het einde van de Tweede Wereldoorlog haar eerste hit met de merkwaardige titel "Morgen komm ich wieder." The Fouryo's was een Amsterdamse zanggroep die vooral bekend werd met "Dans nog eenmaal met mij". In een periode waarin de jongerenmaak razendsnel zou veranderen naar het geluid van The Beatles en The Rolling Stones, vulden The Blue Diamonds de muzikale leemte tussen jongeren en ouderen. Hun samenzang was gelikt mooi, een ruige beat was nog ver weg en ze zongen ongevaarlijke romantische teksten. En belangrijk: in het Engels. Bijvoorbeeld over het moment dat hun leven veranderde toen zij hun liefje kusten: "I kissed you, uh-huh, I kissed you, oh yeah."

Mede door de radio- en televisieoptredens werden The Blue Diamonds in korte tijd razend populair. Iedereen wilde een foto, het liefst met een handtekening. Nederland was nog klein, huise-lijk en vriendelijk. De huisbel aan de Welgelegenlaan in Driebergen klingelde

Ali Vedder in Driebergen met Ruud en Riem de Wolff

aanhoudelijk. De fans van Ruud en Riem kwamen gewoon langs en de journalisten konden familie De Wolff gewoon in het telefoonboek vinden.

Fanclub

Geheel in de geest van de tijd kregen The Blue Diamonds hun eigen fanclub, opgericht door Wouter Bos (een andere) uit Bussum. De fanclub gaf een paar gestencilde blaadjes uit onder de naam "The Blue Diamonds are speaking". De informatie ging niet verder dan een prijsvraagje over The Blue Diamonds en het vermelden van de songteksten van The Blue Diamonds.

Op het moment dat "Ramona" in 1960 in alle hitparades omhoog vloog, besloten de nichtjes Ali en Anneke Vedder ook lid te worden van *The Blue Diamonds Fanclub*. Er gebeurde echter te weinig naar de zin van de dames en ze vonden dat er meer moest gebeuren. Toen zij de telefoon pakten en Wouter Bos belden, gaf deze aan dat de enorme belangstelling hem een beetje te veel werd. Anneke en Ali boden meteen hun hulp aan en maakten een afspraak in Bussum.

President en vice-president

Wat bedoeld was als een oriënterend gesprekje, kreeg in Bussum een hele andere wending. Diezelfde middag reisden de nichtjes namelijk met de trein terug naar Diemen met een doos vol achterstallige administratie, de ledenlijst en de kas van de fanclub. Anneke Vedder, 16 jaar, was in minder dan geen tijd van gewoon lid gepromoveerd tot zelfbenoemd presidente van *The Blue Diamonds Fanclub*. Ali werd vice-presidente. De nichtjes lieten er geen gras over groeien. Terwijl tieners over de hele wereld in de ban raakten van de twee jongens uit Driebergen, pakten ook Anneke en Ali in Diemen de zaken voortvarend aan. Na een telefoontje naar de familie De Wolff werden ze uitgenodigd voor een gesprek.

Op van de zenuwen in jurken met petticoats en met een nieuw permanentje arriveerden de meisjes in Driebergen. Maar Ruud en Riem ontvingen hen hartelijk en het ijs was snel gebroken. Met de toezegging van de broers dat ze wilden meewerken en met een storting in de kas voor de eerste kosten, kwamen de nichtjes weer opgetogen terug in Diemen en Amsterdam-Oost.

Werkelijk waar! The Blue Diamonds zingen in hun eigen huiskamer voor de fans. Anneke Vedder (links) is aandachtig toeschouwer

Alleen voor teenagers

Er ging meteen een nieuwsbrief de deur uit van de enige echte officiële *The Blue Diamonds Fanclub* voor Nederland, België, Suriname, de Nederlandse Antillen en Nieuw Guinea. De aanhef van de nieuwsbrief maakte duidelijk voor wie de club bestemd was: "Attentie teenagers!" Ouderen mochten dan wel meeluisteren op de radio, meekijken op de televisie en ook mochten ze *The Blue Diamonds* leuk vinden, maar de club was voor de jeugd. Het fanclubadres luidde vanaf nu: Ouderkerkerlaan 33 in Diemen. De contributie bedroeg f 1,75 per half jaar.

Al snel stroomden uit binnen- en buitenland de aanmeldingen voor de fanclub binnen. In een mum van tijd groeide *The Blue Diamonds Fanclub* van 30 naar meer dan 1200 leden. De voortvarende aanpak en de medewerking van *The Blue Diamonds* zelf, zorgde blijkbaar voor veel vertrouwen. En heel veel van de tienermeisjes die het leeuwendeel van de fanclub vormden, lagen nachtenlang wakker van de gedachten dat zij hun idolen tijdens een huiskamersessie in Driebergen van heel dichtbij konden meemaken.

Rob de Nijs en Ria Valk

Tot medio 1960 waren de broers De Wolff zorgvuldig gebracht door de Nederlandse platenindustrie als kopietjes van *The Everly Brothers*, tot en met de liedjes aan toe. Ongeveer hetzelfde gebeurde dichtbij in Amsterdam-Oost waar Rob de Nijs en *The Lords* voor de Hollandse versie van Cliff Richard and *The Shadows* moesten doorgaan. Voor een ander sterretje uit Amsterdam-Oost, Ria Valk, vond de platenindustrie geen voorbeeld. Hoewel zij tweede was geworden bij de Nederlandse Elvis-verkiezingen (!), bleef zij vanuit de Watergraafmeer roepen om ene "Rockin' Billy" omdat het zo "eenzaam was op de boerderij". Wat dat betreft, had Ria misschien beter aan de Ouderkerkerlaan in Diemen gepast.

In de huiskamer bij The Blue Diamonds thuis krijgen de fans alle tijd om een praatje te maken. Ali en Anneke Vedder tussen de sterren

Ook in de tuin van het ouderlijk huis van The Blue Diamonds gaan jong en zeer jong op de foto met hun idolen. Uiterst links Anneke Vedder en rechts met bril Ali Vedder

“Ramona”

Producer Jack Bulterman vond dat na “Oh Carol” de tijd rijp was om The Blue Diamonds meer een eigen gezicht te geven. Hij transformeerde een belegen wals uit 1928, “Ramona”, tot een swingende eigentijdse melodie met een soepel lopende tekst. Nadat in 1960 “Ramona” was uitgebracht, was er geen houden meer aan. Het nummer maakte The Blue Diamonds bekend over de hele wereld. Tot op de dag van vandaag heeft het nummer door het samenspel van de herkenbare melodie en de aan alle kanten rijmende woorden (“the rambling rose you wear in your hair”) een zekere populariteit gehouden.

“Ramona” beheerste maandenlang de hitparades in Nederland. Ook in Indonesië werden de Hollandse Indo-rockers in snelle tijd populair en prompt ontvingen zij een uitnodiging voor een optreden in hun geboorteland. In een nog altijd gespannen sfeer tussen Indonesië en Nederland konden The Blue Diamonds werken als katalysator. Vlak voor hun vertrek briefte het ministerie van Buitenlandse Zaken van Joseph Luns de jongens persoonlijk (“Gedraag je goed, doe geen gekke dingen”). Na afloop toonde de Indonesische minister van Cultuur zich dankbaar: “Jullie hebben heel veel goeds gedaan voor de situatie tussen beide landen.”

Groei fanclub

Hard werkend slaagden Anneke en Ali erin de fanclub te ‘professionaliseren’. Van een generatieconflict was bitter weinig te merken. Integendeel, bij de werkzaamheden voor de club werd de hele familie van Ali aan de Transvaalkade ingezet. Om de correspondentie een gedegen uiterlijk te geven lieten ze briefkaarten, briefpapier en enveloppen met de adressering in Diemen en een fotootje van The Blue Diamonds drukken. Ook kregen de leden gedrukte identiteitskaarten die presidente Anneke en vice-presidente Ali persoonlijk ondertekenden. Ook het clubblad verscheen nu maandelijks met een gedrukte omslag. Anneke schreef de stukjes en af en toe leverden Ruud en Riem zelf ook een bijdrage. Ali hield de administratie bij en bij haar broer op kantoor werden de stencils getikt en mocht ook de stencilmachine gebruikt worden. ’s Avonds zat de hele familie dan aan de Transvaalkade te vouwen en het gedreun van de nietmachine was in het hele pand te horen. Nadat de adresbandjes eromheen waren gegaan, bracht vader Vedder de enorme stapel fanbladen achterop de fiets naar het postkantoor.

“The Blue Diamonds are speaking”

Het was duidelijk dat de fanclub in een grote behoefte voorzag. De tieners, vooral de meisjes, wilden op een of andere manier heel graag bij elkaar horen. Op basis van muzikale voorkeur en natuurlijk door de uitstraling van de twee broers doorbraken zij de verzuilde verenigingen die steevast uitgingen van een bepaalde levens- of geloofsovertuiging.

De redactie deed alle moeite de onderlinge sfeer tussen de fans te bevorderen. Zo was er een rubriek met de jarigen van de maand en de rubriek “Correspondentie gevraagd”. Gerda uit Schinveld zocht “graag een vlot iemand”, Harriette uit Paramaribo (hobby: corresponderen) zocht een Indische penvriend en Trees uit Roermond wilde een vlotte jongen met “het liefst een donkere huidskleur of anders liefst zwart haar”. Zwaantje uit Veendam prefereerde ook al het liefst een donkere jongen, maar “niet R.K., liefst in de buurt van Veendam. Een zeeman mag het ook zijn.” En Ria Smit uit Amsterdam zocht een jongen “liefst buiten Amsterdam.” Ook de fans in de Oost en Nieuw Guinea werden regelmatig toegesproken vanuit de Ouderkerkerlaan 33 te Diemen.

Natuurlijk ontbraken het prijsvraagje en de verslagjes van optredens van The Blue Diamonds niet. Met grote regelmaat werden de

Groepsfoto tijdens de fandag in de tuin van het ouderlijk huis van Ruud en Riem de Wolff in Driebergen. Anneke en Ali Vedder zitten op de eerste rij

fans opgeroepen om briefkaarten te sturen naar Radio Veronica, "Muziek Parade" of "Tijd voor Teenagers" om The Blue Diamonds zo hoog mogelijk op de diverse hitparades te krijgen. Als dank vroegen Ruud en Riem op 15 november 1961 in het programma "Juke Box" op Radio Veronica ("op 192") een verzoekplaat aan voor alle Blue Diamonds fanclubleden.

Fanmiddagen en persoonlijk contact

Een belangrijke factor in het succes van The Blue Diamonds was dat zij 'aanraakbaar' waren gebleven. Ondanks de wereldwijde aandacht waren ze wars van sterallures en waren ze dichtbij hun fans gebleven. In het Nederland van begin jaren zestig pasten The Blue Diamonds met hun gedrag helemaal in de 'doe maar

gewoon-mentaliteit' en de gezellige huiselijkheid. De familie De Wolff stond gewoon in het telefoonboek, deed gewoon de deur open als je aanbelde en verleende een ongekennde gastvrijheid in hun eigen huis in Driebergen door meerdere malen huiskamerfeesten voor tientallen fans te organiseren.

Op zo'n zondagmiddag zongen de Blue Diamonds dan hun hits en konden de fans naar hartenlust handtekeningen vragen. Met eindeloos geduld poseerden Ruud en Riem voor de foto's in hun eigen tuin.

Handtekeningen

Ook de honderden fans die via een briefje om een foto met handtekening van The Blue Diamonds vroegen, werden niet teleurgesteld. Jarenlang reisden Anneke en Ali wekelijks met de trein naar Driebergen om de familie te helpen bij het beantwoorden van de fanmail. Vader Ed las alle brieven persoonlijk. Meestal ging het de fans om een foto al of niet met handtekening. Als Ruud en Riem er niet waren vanwege een optreden, lag er altijd wel een stapeltje gesigioneerde foto's klaar. En ook als de foto's met handtekeningen op waren, werden de fans niet teleurgesteld. Ali oefende net zo lang met het schuinschrijven van de handtekeningen van Ruud en Riem dat de post gewoon de deur uit kon. Zo waren zij de hele zondag fulltime aan het werk in de huiskamer van de familie De Wolff. En als het laat werd, haalde vader De Wolff bami bij de plaatselijke Chinees.

De andere zijde

De "Muziek Parade" meldde op een gegeven moment ("exclusief"!!) dat The Blue Diamonds plannen hadden om zich te verloven met twee Deense meisjes. Maar ook Anneke Vedder werd genoemd als mogelijke kandidate voor Ruud waarbij het tijdschrift zelfs haar foto plaatste. "Muziek Parade" beweerde stapels brieven en tientallen telefoontjes te hebben gekregen met de steeds terugkerende vraag: "Zijn wij Nederlandse meisjes niet goed genoeg voor Ruud en Riem?" Anneke vond het maar een gedoe allemaal en diende de 'persmuskieten' van repliek in het fanblad.

Einde fanclub

Voor de nichtjes Vedder kwam er in 1963 definitief een eind aan het fanclubverhaal. In de periode dat Ruud en Riem in militaire

Lidy Habiecht-Vedder, Riem de Wolff en Anneke Kuiper-Vedder op het "Jubileumconcert 50 jaar Riem de Wolff" in augustus 2009 in Zeewolde

dienst moesten, nam hun populariteit beetje bij beetje af. Maar dat was zeker niet de enige reden. Op Abbey Road in Liverpool namen vier Engelse jongens, die het jaar daarvoor nog onder de naam *The Beatles* net zoals The Blue Diamonds door Duitsland toerden, een plaat op. Het splinternieuwe geluid van "Love me do" werd het begin van een omwenteling in de muziekgeschiedenis. De moderne media zouden The Beatles tot in alle uithoeken van de wereld bekend maken. Een jaar later kwam "Come on" uit van The Rolling Stones. Waar Jozef Luns in 1960 The Blue Diamonds nog de opdracht had meegegeven zich goed te gedragen, speelden The Beatles op 5 juni 1964 in veilinghal *Op Hoop van Zegen* duidelijk zonder opdracht van het Engelse ministerie van Buitenlandse Zaken. Twee maanden later verloor Nederland definitief zijn onschuld toen honderden dolgedraaide teenagers in Scheveningen het *Kurhaus* afbraken tijdens een concert van The Rolling Stones. "Nederland was wakker," constateerde Joosten Draaijer, de uiterst populaire diskjockey van *Radio Veronica*.

Laatste keer

Maar aan de Ouderkerkerlaan 33 in Diemen was in 1963 de luxaflex al dichtgetrokken toen de buurkinderen zich voor de ramen vergaaptten aan The Blue Diamonds. Voor de laatste keer waren Ruud en Riem de Wolff in de witte Mercedes met chauffeur in "Diemen over de brug" verschenen om aanwezig te zijn bij het verlovingsfeest van Anneke Vedder.

Bronnen en literatuur

- Interview met Anneke Kuiper-Vedder en Lidy Habiecht-Vedder op 4 maart 2010.
- Dossier van Lidy Habiecht-Vedder met onder andere clubbladen van "The Blue Diamonds Fanclub".
- **Berg**, B. & H. van den: *Nederland in de jaren zestig*, Rijswijk, 1993.
- **Botermans**, J. & W. van Grinsven: *De jaren '60*, Arnhem, 2006.
- **Damen**, P.: *Jong in de jaren '60; tijdsbeeld van een generatie*, Utrecht, 1992.
- **Haagsma**, R.: *Rob de Nijs; de geautoriseerde biografie*, Utrecht, 2007.
- **Harmans**, G.M.L.: *Weet je nog wel; de jaren 60*, Weert, 1991.
- **Hertsgaard**: *A day in the life; the Beatles en hun muziek*, 1995.
- **Kloet**, C. de: *The Blue Diamonds*, in: **Teenager Parade**, nr. 5, 1960.
- **Righart**, H.: *De eindeloze jaren zestig; geschiedenis van een generatieconflict*, Amsterdam, 1995.
- www.youtube.com: The Blue Diamonds, Ramona.

Het beeldmateriaal, afkomstig uit de collectie van Lidy Habiecht-Vedder, werd met dank door haar ter beschikking gesteld.

Willeke Alberti, Johan Cruijff, Ria Valk en Mieke Telkamp in Diemen

DE ELEKTRONICABUSINESS VAN JOHAN KASKENS EN DE PLATENZAAK VAN BEN RIJSENBRIJ

Will Bulterman & Taco ten Dam

De Burgemeester Bickerstraat was in de jaren vijftig een rustige zijstraat van de Hartveldseweg die doodliep op het weiland van Willem Vedder. Het cafeetje op nummer 7 in de Bickerstraat heette niet voor niets 't *Straatje*. Maar om de hoek, waar de Hartveldseweg een ventweg was van de Rijksweg 1, was de rust ver te zoeken. Daar kachelde het steeds maar drukker wordende gemotoriseerde verkeer van Amsterdam naar het Gooi en vice versa voorbij. De hoofdrolspelers in dit verhaal zijn de elektronica-ondernemer Johan Kaskens en zijn voormalige werknemer A.H. Rijsenbrij die in 1967 de eerste en nog steeds enige platenzaak in Diemen begon.

Johan Kaskens (rechts) en zittend zijn vrouw Jo in 1958 bij de heropening van zijn zaak in de Burgemeester Bickerstraat 13 (foto coll. Ine van der Velde)

Johan Kaskens in zijn vernieuwde zaak met Els Kaskens in 1958 (foto coll. Ine van der Velde)

Hartveldseweg 26A

In de Burgemeester Bickerstraat waren nogal wat winkels die deel uitmaakten van de concentratie van winkels rond de Hartveldseweg. Een van die winkeliers was J.P.N. (Johan) Kaskens die al in de vroege jaren veertig een *Electro en Radio Technisch Bureau* had in een piepklein pandje aan de Hartveldseweg 26A. Na de omnummering werd dat nummer 19. In dat pandje, ingeklemd tussen een bakker en een slager, kwam vele jaren later ook de platenzaak *Disco Diemen*, met als trotse eigenaar A.H. Rijsenbrij.

Geheel in de geest van de naoorlogse jaren was Johan Kaskens een harde werker met een vooruitziende blik. Vanuit het kleine pandje verleende hij de Diemenaren een "erkende Philips Radio Service". Elke ochtend om 9 uur opende Kaskens de deur en om 6 uur ging deze weer op slot. Ook "des Zaterdags", liet Kaskens begin 1947 in de *Diemer Courant* weten.

Het adres voor

**RADIO EN
TELEVISIE**

Haarden en kachels
Gramofoonplaten
alle elektrische
huishoudelijke apparaten

Joh. Kaskens

Erkend installateur

Burg. Bickerstraat 13 - Diemen - Telefoon 52655
Speciale afdeling gramofoonplaten Hartveldseweg 19

Feestgids 1960

Burgemeester Bickerstraat 13

Kaskens moest al snel op zoek naar een grotere ruimte, nu het assortiment van elektrische apparaten steeds meer uitgebreide en de koopkracht van de bevolking in de loop der jaren fors was toegenomen. Hij vond een geschikte plek aan de Burgemeester Bickerstraat op nummer 13. Daar was ruimte genoeg voor de grote apparaten zoals radio's, koelkasten en wasmachines. Geruststellende advertentieteksten moesten de Diemense gezin-

nen overhalen om het waswerk van de huisvrouwen lichter te maken: "Niets dreigend aan, elektrisch wassen en drogen en 't is zo gedaan." Kosten 478 gulden. En voor wie nog twijfelde of hij dat financieel wel kon, had Kaskens een afbetalingsregeling paraat: 27 gulden per maand. Om de vraag aan te kunnen en de service uit te breiden hield Kaskens nu ook op vrijdagavond tot 9 uur de zaak open.

Televisie met Swiebertje en Pipo

Maar de grootste trekker in die jaren werd natuurlijk de televisie. Het vierkante apparaat met de groenige beeldbuis waarmee de buitenwereld zich zomaar opdrong in de Nederlandse huiskamers, was een gewild object en gold al snel als statussymbool. Voor de kinderen van de jaren vijftig werden de woensdag- en de zaterdagmiddagen ware momenten om naar uit te kijken. In drommen zegen ze neer op het JABO-tapijt (en schoenen uit) in de huiskamer van het vriendje met een televisie. De slimme ondernemer Kaskens speelde er handig op in. Hij wist immers als geen ander dat de kinderen stukje bij beetje mochten meebeslissen in het gezin. Sommige ouders gaven de kinderen zelfs de keuze: vakantie of een televisie? Kaskens hield af en toe open huis in de showroom. Woensdagmiddag groeide uit tot een kindermiddag. Je moest wel op tijd zijn, want de ruimte was snel gevuld. En streng maakte Kaskens duidelijk dat er alleen stil gekeken mocht worden en dat de gretige kinderhandjes ver weg moesten blijven van al die prachtige glimmende knoppen en toestellen. Zo maakten de Diemense kinderen kennis met Swiebertje, jufvrouw Saartje, Bromsnor en later met Pipo de Clown, Mamaloe, Petra en natuurlijk Klukkluk en de Dikkekeur.

Radiomeubel met pick-up

Behalve de televisie werd ook het radiomeubel met pick-up steeds meer gewild in de huiskamers. Ook hier speelde de jeugd een belangrijke rol. Wat was er immers leuker dan de nummers die bijvoorbeeld verderop bij café 't Straatje uit de jukebox schalden ook thuis zelf te draaien en dan weg te zwijmelen met The Blue Diamonds, The Everly Brothers, Elvis of Cliff? Want na de verhuizing naar de Burgemeester Bickerstraat was het kleine winkeltje aan de Hartveldseweg de "Afdeling Platen" gebleven. Om de platenverkoop te stimuleren organiseerde Kaskens in samenwerking met Piet van Leeuwen van *Hotel De Kroon* aan de Muiderstraatweg showavonden met een keur aan artiesten.

Artiesten in De Kroon

Het waren zeker niet de minsten van dat moment die naar Diemen kwamen. Zo betraden op 14 maart 1962 het kwartet van Harry de Groot en Mieke Telkamp de afgeladen feestzaal van *De Kroon*. Ria Valk zong die avond wederom over "Rocking Billy" en de eenzaamheid op de boerderij, terwijl de grappen van Toby Rix tot op de dag van vandaag in Diemen levend worden gehouden. Vooral met zijn grap over de plaats waar de Duitsers het liefst verbleven in Nederland, kreeg hij 17 jaar na de oorlog nog steeds de lachers op zijn hand. Deze plaats was namelijk Sassenheim: SA, dan SS en dan HEIM.

Iedereen was na afloop tevreden. De Diemenaren hadden een heerlijke ontspannen avond gehad, Piet van Leeuwen had genoeg hapjes en drankjes verkocht en de week erna kwamen de mensen naar de winkel van Kaskens om eens naar zo'n platenspeler te kijken of een plaatje aan te schaffen. En ook niet onbelangrijk: *Phonogram* stond garant voor een eventueel tekort.

De nieuwe showroom van Kaskens in de Burgemeester Bickerstraat 13 in 1958 (foto coll. Ine van der Velde)

Spaarsysteem en Johan Cruijff

Geheel in de traditie van de Hollandse zuinigheid en vlijt hanteerden de winkels ook een spaarsysteem. Via de winkeliersvereniging konden de klanten *WeVe-zegels* sparen. Als het boekje vol was, leverde dat een gulden op. Bovendien stond er een nummer op het boek dat bij de jaarlijkse feestavond in *De Kroon* diende als lotnummer. Artiesten deden dan de trekking en de gelukkige winnaar kreeg de prijs die Kaskens beschikbaar had gesteld. Ook een piepjonge Johan Cruijff, maar wel al een *Ajax*-ster, vond het geen bezwaar om voor een kleine vergoeding even vanuit Betondorp over te wippen. Tenslotte wilde Johan Johan wel helpen, had de kleine Cruijff gezegd.

ELECTRO EN RADIO TECHNISCH BUREAU		Joh. Kaskens	
ELECTRO- TECHNISCH INSTALLATEUR INGESCHREVEN BIJ HET G.L.B. ADAM EN HET LANDELIJK INSTITUUT TELEFOON A'DAM 52655 EN 59243 POSTBOKKENNG 348543		DIEMEN KANTOOR EN WINKEL : BURG. BICKERSTRAAT 13 HARTVELDSEWEG 19 NIJHUIS RIJSLADE 6 Tel. K 2942-290	
NEDERLANDSE HUIDSTANDBANK KANTOOR DIEMEN AMSTERDAMSE BANK N.V. BIJKANTOOR HUIDENWEG 4 ADAM COOP. BARENBANK T. DIEMEN		DIEMEN	
Ontvangsten en Uitgaven Showavond 14 Maart 1962			
Ontv. aan kaartjes	f 408,--	Kwartet Harry de Groot gage	250,--
terug te ont.		inh. 12%	51,25
Phonogram	- 250,--		f 218,75
totaal ontv.	f 658,--	reiskosten uitb.	4,50
			f 223,25
		Mieke Telkamp gage	150,--
		inh. 12%	18,75
		geen reisk.	f 141,25
			- 141,25
		Ria Valk gage	f 80,--
		inh. 12%	10,--
		geen reisk.	f 70,--
			- 70,--
		Toby Rix gage	f 150,--
		inh. 12%	18,75
			f 131,25
		reisk. uitb.	2,50
			f 134,75
			- 134,75
		The Jacksons gage	f 160,--
		inh. 12%	20,--
			f 140,--
		reisk. uitbet.	12,50
			f 152,50
			- 152,50
		The Stefani's gage	80,--
		inh. 12%	10,--
			f 70,--
		Reisk. uitbet.	4,--
			f 74,--
			- 74,--
		Zaalh. Hotel de Kroon gratis	Gratis
		bet. vermak. belast.	f 89,70
		bet. Buma	f 11,96
			- 11,96
		totaal betaald	f 897,41
			1.000,00

A.H. Rijsenbrij in zijn platenzaak "Disco Diemen" aan de Hartveldseweg 19 in 1967 (foto coll. Rijsenbrij)

A.H. Rijsenbrij en Disco Diemen

A.H. Rijsenbrij werd in 1967 de eerste eigenaar van een zelfstandige platenzaak in Diemen. Daarvoor had hij bij Kaskens en de *Super Sound Shop* aan de Weesperzijde in Amsterdam platen verkocht. Deze zaak was van Jaap Drukker, een broer van de wereldberoemde organist Bernard Drukker. Toen Rijsenbrij zijn vakdiploma behaald had en aangaf graag voor zichzelf te willen beginnen, bood Kaskens de kleine, smalle ruimte aan de Hartveldseweg te huur aan. Rijsenbrij ging enthousiast aan het werk met zagen, schroeven, formica plakken en bouwde zelf een luisterset in de toonbank. Op de toonbank stonden de platenrekken voor elpees en singeltjes. Om van buitenaf duidelijk te maken wat de 'core business' was, werd de zaak voortgezet onder de naam *Disco Diemen*. De inkoop gebeurde op een bijzondere manier. Vertegenwoordigers van de platenmaatschappijen kwamen langs met de platen van de nieuwe artiesten, waarna Rijsenbrij deze al luisterend beoordeelde en vervolgens zijn inkoop bepaalde. Later werd *Disco Diemen* betrokken bij het samenstellen van de "Nederlandse Top-40" van *Radio Veronica*. Andersom gaf Veronica graag advies welke platen het best ingekocht konden worden. De lijntjes waren superkort in die jaren.

Verhuizing

In de jaren '70 verhuisde *Disco Diemen* naar het nieuwe winkelcentrum aan de Ouddiemerlaan. Daar was natuurlijk veel meer ruimte: 50 m². *Disco Diemen* richtte

Het interieur van "Disco Diemen" aan de Ouddiemerlaan begin jaren '70 (foto Jan Sikking)

DISCO - DIEMEN

HARTVELDSEWEG 19 - DIEMEN - TEL. 5 26 55

Unieke RCA aanbieding:

1. 5e Pianoconcert van Beethoven.
Solist: Van Cliburn
2. Bel Canto a Verona
met o.a.: Jussi Björling, Renate Tebaldi enz.
3. Harry Belafonte
Carnegie Hall Concert

Voor de uitzonderlijke prijs van f 9.90!!!

Nu nog steeds, bij aankoop van tenminste f 5,- aan
grammofoonplaten „De plaat van de maand“
Toon Hermans en Wim Kan voor slechts ... fl. 1.25

Voor Electra - Radio - Televisie

Joh. Kaskens

Burg. Bickerstraat 13 - Diemen

Diemer Courant 27 oktober 1961

zich niet alleen op de popmuziek, maar had ook altijd een stevige collectie klassieke muziek op voorraad. De *Nederlandse Middenstandsbank* (NMB) gaf in de jaren '80 blijk van weinig inzicht en lef toen men weigerde Rijsenbrij een financiering te geven om mee te gaan met de nieuwe tijd. De NMB gaf aan niet te geloven in dat vreemde nieuwe schijfje dat "CD" heette en kon zich niet voorstellen dat de grammofonplaat zou verdwijnen. De *Rabobank* was verstandiger en daarmee kreeg *Disco* de impuls die het nodig had om bij te blijven. Zoon Peter Rijsenbrij was in de jaren '80 bij de radio gaan werken en wilde de winkel niet overnemen. Daarop werd de zaak in de jaren '90 verkocht aan neef Edwin Pappot die de onderneming na vele jaren overdeed aan *Music Store*.

A.H. Rijsenbrij is inmiddels 80 jaar en woont in Lelystad. Zijn vrouw overleed in 2003.

Met speciale dank aan de familie Rijsenbrij en Ine van der Velde.

„All most in love“

een echte L.P. van

Elvis Presley

slechts 6.95

winkelcentrum diemen

Disco Diemen

Diemer Courant 1 juli 1971

Woningperikelen in de jaren vijftig en zestig

BURGEMEESTER, WETHOUDER EN BOZE BURGER IN DIEMENSE “STADHUIS OP STELTEN” IN 1956

Henk Teiwes

Nederland kende in de naoorlogse jaren een grote woningnood. Stelletjes die wilden trouwen, moesten jarenlang geduld betrachten. Ook in Diemen. Het tekort aan woonruimte verleidde de autoriteiten soms tot vals spel. Henk Teiwes veroorzaakte een Diemense aflevering van “Stadhuis op stelten” toen hij in 1956 woedend de burgemeesterskamer binnenstapte. Hij was er namelijk achter gekomen dat de aan hem toegewezen woning aan zijn neus voorbijging door een onfris samenspel van een wethouder, de burgemeester en een hoge ambtenaar. Jaren later, in 1969, was Henk een van de eerste bewoners van de pas opgeleverde flats aan de Rode Kruislaan. Maar niet nadat hij uitvoerig gescreend was op inkomen en milieu en een flink bedrag aan borg had moeten betalen. Henk Teiwes vertelt.

Woningnood

Het was midden in mijn militaire diensttijd dat ik mijn toekomstige vrouw leerde kennen. Zij was 17 en mijn leeftijd was op dat moment 22 jaar. Het zou nog vijf jaar duren voordat wij ons jawoord konden geven bij de ambtenaar van de Burgerlijke Stand, de heer Van Silfhout.

In 1952 was de woningnood in Diemen extra groot, omdat het dorp in de oorlog honderden woningen was kwijt geraakt. Alle huizen vanaf de Jan Bertsstraat tot aan de Diemerkade waren in 1944 immers afgebroken, omdat de Duitsers een vrij schootsveld wilden hebben. Een gevolg was dat veel ex-Diemenaren, die noodgedwongen hun toevlucht hadden gezocht in de Amsterdamse Transvaalbuurt, na de oorlog een claim legden op de weinige vrije woningen in hun oorspronkelijke woonstee. Jonge Diemenaren hadden daarom nagenoeg geen kans op een huurwoning en werden op de lange wachtlijst gezet.

Bureau Huisvesting

In die jaren konden alleen meerderjarige mannelijke inwoners van Diemen zich inschrijven bij het *Bureau Huisvesting* in deze gemeente. De heer Van Ortmond was de ambtenaar die hierover de supervisie had. Hij had de taak naar eer en geweten de weinige beschikbare woningen over de grote groep van woningzoekenden te verdelen. De drie woningcorporaties in Diemen, *Patrimonium*, *Het Oosten* en *Diemen Vooruit* werden overspoeld met aanvragen voor woonruimte. Particulieren die een grote woning hadden, werden aangespoord om inwoning te accepteren.

In 1952 hadden mijn toekomstige vrouw en ik ons laten inschrijven bij het *Bureau Huisvesting*. Wij wachtten met geduld af tot het moment dat er een gunstig schrijven in de brievenbus zou vallen. Wij wisten dat dit nog jaren kon duren, maar wij vonden dat niet erg. De verdiensten waren op dat moment niet hoog, zodat wij ruim de tijd hadden om voor de uitzet te sparen. Als dienstplichtig sergeant was mijn traktement f 140,00 per maand en daar werden kost en inwoning nog vanaf getrokken.

Vierendertig gulden

Na mijn diensttijd ging ik in 1953 weer werken bij mijn oude werkgever, *Holland Radio*, een staatsbedrijf, waar je bij een minuut te laat komen – en dit bij maximaal driemaal per jaar – geen loonsverhoging kreeg. De discipline was streng. Bij een ernstig gemaakte fout, kon je zonder pardon 2 uur werkdienst zonder beloning krijgen. Mijn inkomen zakte naar f 129,00 per maand. Thuis hoefde ik niet veel aan kostgeld af te dragen en zo kon ik f 80,00 per maand proberen te sparen. Mijn verloofde verdiende bij het *Centraal Genootschap Kinderverzorging* in Egmond aan Zee een schamel inkomen van slechts f 34,00 per maand, dat ik aanvulde door het betalen van haar reiskosten. Men kan begrijpen dat sparen van zo'n inkomen weinig zoden aan de dijk zette.

Schoolstraat

In 1956 kregen wij het schitterende bericht dat wij in aanmerking kwamen voor een bovenwoning aan de Schoolstraat. Maar er gebeurde iets vreemds. De wethouder van Volkshuisvesting, de heer Wentzel (*PvdA*), had een dochter van dezelfde leeftijd als ik. Hij had zijn oog laten vallen op de aan mij toegewezen woning en trachtte deze te reserveren voor zijn dochter Willy. Hij wist natuurlijk zelf dat hij buiten zijn boekje ging en probeerde met burgemeester Strumphler Tideman een deal te sluiten. Ook

Op weg naar het gemeentehuis aan de Hartveldseweg (coll. Henk Teiwes)

in die tijd gold: eigen familie eerst. De burgemeester ging blijkbaar overstag en instrueerde de heer Van Ortmond de woning toe te wijzen aan de dochter van de wethouder. Uiteraard wist ik op dat moment nog van niets, maar nadat de inhoud van de brief met de afwijzing door het *Bureau Huisvesting* tot mij was doorgedrongen, waren de rapen gaar.

Harde woorden

Ik was woedend en besloot onmiddellijk verhaal te halen op het gemeentehuis. Hoewel mijn moeder mij nog trachtte tegen te houden, stapte ik even later met opgestoken zeilen het gemeentehuis aan de Hartveldseweg binnen. Zonder mij te melden bij de dienstdoende gemeentebode, de heer Van Kleef, liep ik rechtstreeks de kamer van de burgemeester binnen. Burgemeester Tideman stond mij wel te woord, maar de discussie verliep niet bepaald prettig. Hij argumenteerde dat Willy een urgent geval was, maar ik was het uiteraard niet eens met de gang van zaken en er vielen harde woorden. Uiteindelijk riep de burgemeester de gemeentebode erbij die te vergeefs probeerde mij uit het gemeentehuis te verwijderen. Pas nadat werd gedreigd de politie in te schakelen, verliet ik de burgemeesterskamer en even later het gebouw.

Salomonsoordeel

Uiteindelijk sprak de burgemeester een Salomonsoordeel uit. Willy Wentzel kreeg de woning niet toegewezen, maar ook ik had het nakijken. Dat was een bittere pil, want het hield in dat wij weer bijna een jaar moesten wachten. In maart 1957 kregen wij eindelijk toestemming: wij mochten de bovenverdieping aan de Ouddiernerlaan 29 betrekken. Het was een zogenaamde inwoning bij de eigenaar van de woning, de heer H. Magrijn. Hij was de voormalige brood- en banketbakker aan de Ouddiernerlaan,

die inmiddels gepensioneerd was. In april 1957 trouwden mijn vrouw en ik zonder veel poespas, want de investering in het huis had een groot gat in de begroting geslagen. De 'Amerikaanse slee' van *Taxibedrijf Tolboom* uit de Burgemeester De Kievietstraat bracht ons naar het gemeentehuis waar de heer Van Silfhout ons in de echt verbond. Daarna vond de kerkelijke inzegening van het huwelijk plaats in de Nederlands Hervormde kerk aan de Ouderkerkerlaan. Het kerkbestuur was in die tijd nog zo streng in de leer, dat het fotograferen van de huwelijksplechtigheid niet werd toegestaan. Wel mocht men buiten op de stoep van het verenigingsgebouw naast de kerk foto's maken. Samen met de predikant, dominee Hagen, was de enige optie.

Grote teil

De woning, waarvoor wij f 48,00 huur moesten betalen, bevatte twee kamers, een keuken en een toilet. Daar er geen douchevoorziening in het huis was, kochten wij een grote zinken teil. Deze konden wij vol tappen met warm water via een slang, die op de geiser was aangesloten. Het was een hele operatie voordat er een bad genomen kon worden. En daarna was ook het leegmaken van de teil een zware klus. Gelukkig hadden we de mogelijkheid om bij mijn ouders aan de Arent Krijtsstraat te douchen en we maakten van die gelegenheid dan ook vaak gebruik.

Piet van Es

De melkboer Vedder en later zijn zoon Kees, kwam iedere dag de melkkan vullen die keurig op de trap werd neergezet. Aan het eind van de week werden de zuivelproducten dan afgerekend. Piet van Es was de leverancier van de petroleum. Hij goot de olie in een grote tank die op het balkon stond. Via een leiding werd de brandstof naar de oliekachel geleid. De prijs voor een liter petro-

De Ouddiernerlaan 29, hoek Van Medenbach Wakkerplein, in de jaren zestig (prentbriefkaart coll. HKD).

leum was f 0,18. De 'arme Piet' sjouwde zich een ongeluk om de volle jerrycans via 22 traptreden naar boven te krijgen.

Patrimonium

Na twee jaar prettig te hebben ingewoond, kregen wij in 1959 plotseling een bericht van *Woningbouwvereniging Patrimonium* waarvan wij al jaren lid waren. We kregen aan de Prinses Irenestraat 24 een bovenwoning in de sociale woningbouw toegewezen. De gemeente had ook geen bezwaar. Onze huur ging wel van 48 gulden naar 74 gulden per maand.

Toxopeusronde

De bestedingsbeperking, die in 1957 was ingezet, ging in de jaren zestig van de baan. Mijn verandering van werkgever zorgde ervoor dat mijn inkomen steeg. In 1963 zorgde de zogenaamde "Toxopeusronde", vernoemd naar de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken, voor een ongekende loonsverhoging van 10%, waardoor de koopkracht aanzienlijk steeg. Al snel werd het oude meubilair vervangen en verscheen er zelfs een eigen auto voor de deur.

Ruimzicht

In 1969 werd in Diemen een nieuwe wijk aangelegd, "Ruimzicht" genaamd. Aan de Rode Kruislaan werden ruime en moderne flats in de sociale woningbouw neergezet. Het was de tijd van vernieuwing in Diemen. Er was net een modern winkelcentrum gereed gekomen, de boerderijen aan de Ouddiemerlaan waren gesloopt en de grond vanaf de Beatrixlaan tot aan de spoorbaan was bouwrijp gemaakt. Mede door toedoen van mijn ouders en gestimuleerd door mijn echtgenote, bezochten we in juni de modelflat aan de Rode Kruislaan. Nadat ik een woonvergunning van de gemeente had gekregen, gaf de kleine woningbouwvereniging *Diemen Vooruit* haar flat zodat wij een etagewoning op de zevende verdieping konden betrekken.

Diemen Vooruit

Maar de huur daarvan was behoorlijk hoger dan de huur van de woning aan de Prinses Irenestraat, waar we inmiddels f 93,00 betaalden. Het zij gezegd: van f 93,00 naar f 227,00 per maand, dat was een flinke aderlating. Samen met mijn vader ging ik budgetteren om te bezien of het wel verantwoord was om zo'n grote financiële stap te zetten. Na lang wikken en wegen bleek het mogelijk de beslissing

De inwoning op de bovenste verdieping aan de Ouddiemerlaan 29 (coll. HKD).

te nemen. Nadat de woningbouwvereniging, waarvan de heer Vreeken voorzitter was, ons had gescreend op milieu en inkomen, en f 250,00 aan borg had geïncasseerd, kregen wij in augustus 1969 het wooncontract. Het paradoxale is dat de flats toentertijd de duurste woningen in Diemen waren, maar tegenwoordig tot het goedkopere segment behoren.

Huursubsidiewet

De appartementen waren snel verhuurd. Dat kwam ook omdat veel bewoners uit Diemen-Zuid, van wie de woningen afgebroken werden, een flat kregen toegewezen. In 1973 nam de Tweede Kamer de *Huursubsidiewet* aan. Deze wet hield in dat hoge huren voor een deel gecompenseerd konden worden. Dat gold ook voor de pas opgeleverde ruime eengezinswoningen met tuinen in Diemen-Zuid. De hoge huur van 730 gulden was voor velen plotseling minder bezwaarlijk en dat was het sein voor een ware uittocht van flatbewoners naar Diemen-Zuid, waar vooral de wijken *Weerribben* en *Biesbosch* erg in trek waren. Langzamerhand wisselde de structuur van de bewoners aan de Rode Kruislaan. Van screening of iets dergelijks was totaal geen sprake meer. Veel Amsterdammers, en naderhand allochtonen, betrokken deze comfortabele flats. Met name hierdoor kreeg de Rode Kruislaan in de loop der jaren een ander aanzien, helaas niet altijd ten goede. *Diemen Vooruit* kon op een gegeven moment de kar niet meer trekken en *Patrimonium* werd de nieuwe eigenaar. Na een fusie met *Rochdale* heeft deze woningbouwvereniging tegenwoordig de algehele supervisie.

De flatwoningen aan de Rode Kruislaan in maart 1969. Het brandtrappenhuis is nog niet afgebouwd (coll. HKD)

DIEMENS NIEUWS IN DE VOLKSKRANT EN DE TIJD-DE MAASBODE

“(van onze correspondent)”

Alfons Ruitenbeek

Alfons Ruitenbeek was in de jaren zestig “onze correspondent” voor het Diemense nieuws in de *Volkskrant* en *De Tijd-De Maasbode*. Wat voor redenen waren er voor iemand die zich eind 1957 in Diemen vestigde om zo'n functie op zich te nemen? En wat voor nieuws liet hij gedurende die periode uit Diemen horen? Niemand kan dat beter weten dan “onze correspondent” zelf. Alfons Ruitenbeek gaat terug naar de jaren zestig.

Plaatselijke politiek

Eind jaren vijftig klonk in de fractie van de Katholieke Volks Partij (KVP) in de gemeenteraad van Diemen het geluid dat zij er in de plaatselijk gelezen kranten bekaaid vanaf kwam. Men vroeg of ik verslag van de gemeenteraadszittingen voor kranten als de *Volkskrant* en *Dagblad De Tijd-De Maasbode* zou willen maken.

Zo stapte ik - niet gehinderd door enige kennis van de daarbij horende mores - op 3 oktober 1958 de raadzaal van het piepkleine gemeentehuis aan de Hartveldseweg binnen. Ik nam plaats aan een tafeltje naast een verbaasde heer Willem Roest. Die zei dat hij al jaren verslagen maakte voor genoemde kranten en ook voor een reeks andere! Een terechte verbazing, naar mij enige uren later zou blijken.

Stoplichten en spoorbomen

De raadszitting ging die avond grotendeels over de verkeersveiligheid in het dorp en de gemeentelijke voorlichting. De aanleg van verkeerslichten door *Rijkswaterstaat* bij het kruispunt aan de Hartveldseweg voor de Diemerbrug kwam uitvoerig aan de orde. De raad betreurde het dat Diemen in feite niets over deze rijksweg te zeggen had.

Veel tijd werd besteed aan de interpellatie van raadslid De Beet (*PvdA*) over het voornemen van de *NS* om de spoorbomen aan

de Ouddielerlaan te vervangen door automatisch werkende halve afsluitbomen (*AHOB*). “Een onzalig voornemen en een levensgevaarlijke mensenva!” stelde De Beet. In die dagen was er overigens nog geen station in Diemen. De raad was het met de interpellant eens, maar de toenmalige burgemeester mr. J.H. Strumphler Tideman verdedigde het nieuwe systeem.

“Wie bent u?”

Na thuiskomst dicteerde ik mijn verslag aan *de Volkskrant*. Maar daar zei men: “Wie bent u? Van de *KVP* in Diemen? Maar die maakt hier niet de dienst uit!” De *KVP*-voorzitter en wethouder Schneider zijn toen tot diep in de nacht met *de Volkskrant* in overleg geweest.

Uiteindelijk plaatste de *krant* het bericht, want men vond het wel een goed verslag. Ik kreeg er *f* 7,50 voor. *Dagblad De Tijd* plaatste het bericht zonder discussie.

In ieder geval was voor mij duidelijk geworden dat ik al te ambitieus en onvoorzichtig was geweest. De *Diemer Courant* was toen eigendom van Cor Smit Jzn. van de *Diemer Boekhandel* aan de Hartveldseweg 23 (later omgenummerd tot nr. 15). Men kon er ook speelgoed kopen. “Gewoon de Bijenkorf van Diemen” stond er in een boog op de etalageruit! Cor Smit maakte zelf de raadsverslagen.

Na dit eerste avontuur op journalistiek gebied veranderde na een kort aantal jaren de situatie. Willem Roest ging elders werken, gaf zijn correspondentschappen op, maar keerde weer terug in Diemen en ging verslagen schrijven voor de *Diemer Courant*. Hij nam zelfs de *krant* over van Cor Smit. Ik werd rond 1962 officieel de correspondent voor de genoemde Amsterdamse kranten.

Verslaggeven in een raadszitting

De kleine raadzaal lag aan de straatzijde tussen de twee ingangen. De raadsleden waren al voor acht uur aanwezig in de nog gesloten raadzaal waar je door de rechteringang binnenkwam. Het belangstellende publiek moest in het gangetje wachten, waarbij de bode de kruk van de zaalder stevig vast hield. Even voor achten kwamen de burgemeester, de wethouders en de gemeentesecretaris de trap af en namen plaats in de raadzaal. Het wachten voor de pers en andere belangstellenden begon opnieuw en dat kon soms hinderlijk lang duren. Na een signaal gaf de bode de toegang vrij en zei dan heel plechtig: “Eerst de pers.”

Roest en ik gingen snel naar ons tafeltje, dat zo'n 80 x 80 cm was. Zo hebben we een aantal jaren daar heel vriendschappelijk samen gezeten en geluisterd naar soms eindeloze betogen. Het publiek dat achter ons aankwam, moest snel zijn om de paar beschikbare stoelen te bemachtigen. Anders was er alleen nog maar plaats op de verwarming of in de nis van de vensterbank.

Diemer raad bezorgd over de verkeersveiligheid

Halve spoorbomen op overweg afgekeurd

(Van onze verslaggever)

Op de donderdagavond gehouden vergadering van de Diemer Raad is vooral de verkeersveiligheid besproken, zowel op de weg als met betrekking tot de spoorwegovergangen.

De fractievoorzitter van de K.V.P., de heer Vronik, vond de gelegenheid — hoewel later bleek, buiten de orde — om nog een nadere verklaring te geven omtrent het vooroverleg voor de verkiezing van de wethouders. Hij zette uiteen hoe de P.v.d.A. zelf een be-raad over deze kwestie onmogelijk heeft gemaakt.

Bij het voorstel met betrekking tot de vergoeding aan de VGLO-scholen bepleitte de heer Punt (Prot. Chr.) een verhoging van de normen voor deze vergoeding. Hij wenste de vergoeding voor dit onderwijs, dat geheel tot het bijzonder onderwijs behoort, te zien verhoogd van *f* 60.- tot *f* 90.- per leerling. De burgemeester deelde mede, dat dit in 1959 aan de orde komt.

De gemeentelijke voorlichting had daarna geruime tijd de aandacht. B. en W. hadden de abonnementsprijs voor de handelingen der gemeenteraad voor belangstellende burgers op *f* 12,50 gesteld. De heer Durant (P.v.d.A.) bepleitte een prijs van *f* 5.- per jaar, onder het motto, dat de gemeente gerust iets kon uitgeven voor deze voorlichting. Nadat van verschillende zijden was gereageerd, bleek, dat de voorzitter eigenlijk met het voorstel was ingenomen. Het voorstel om de abonnementsprijs op dit lagere bedrag te stellen werd aanvaard met drie stemmen tegen (2 Prot. Chr., 1 VVD).

Daarna kwam de verkeersveiligheid aan de orde. Allereerst de lang verbeide verkeerslichten op het kruispunt in de Hartveldseweg voor de brug over de Weespertrekvaart. De heer Dierdorp (Prot. Chr.) betreurde het, dat de gemeente Diemen zelf zo weinig zeggenschap heeft over deze weg, die over de volle breedte, dus ook de parallelweg, aan het Rijk behoort. De burgemeester

De Tijd-De Maasbode 4 oktober 1958

Controleren

Zodra het niet meer interessant was om te luisteren, begon ik met het schrijven van mijn verslag. Daarna ging ik naar huis en dicteerde het naar *de Volkskrant*. Bij het dicteren moest ik altijd aangeven dat het woord "Hartveldseweg" niet verbasterd mocht worden tot "Hartevelt", de naam van het jenevermerk.

Daarna typte ik het verslag voor *De Tijd*, een avondkrant. Ik werkte aan de Herengracht en fietste vóór mijn werk naar de Nieuwezijds Voorburgwal om het in te leveren.

's Avonds controleerde ik dan of het bericht geplaatst was en of men er wat aan veranderd had. Het kwam voor dat het verslag daardoor ontdaan werd van zijn essentie. Meermalen heb ik geklaagd over het schrappen van juist belangrijke delen uit mijn verslag. De door mij gewenste kop kwam zelden boven het verslag. Daar maakten de redacteuren altijd iets anders van! Of het bericht in *de Volkskrant* geplaatst was, moest ik dus in mijn middagpauze nakijken in hun 'etalage'. Toen de krant verhuisde naar de Wibautstraat, werd dat uiteraard moeilijker. De honorerings stelde niet veel voor. Er waren ingewikkelde regelingen met een minimum van f 2,50 per bericht. Het kwam neer op een dubbeltje per regel.

Samenstelling van de raad

De gemeenteraad van Diemen telde in 1966 dertien leden. De twee wethouders, Vronik en Dierdorp, waren in die jaren ook raadsleden. De partijen, hun fractievoorzitters en het aantal zetels waren: de *PvdA* (F.B. Duran, 3), de *KVP* (J. Vronik, 3), het *Protestants Christelijk Blok* (H. Dierdorp, 3), de *VVD* (B.L. de Haze Winkelman-Hoes, 2), de *Boerenpartij* (L.S. Rubbens, 1) en de *PSP* (W.W. Vedder, 1).

Vanaf 1970 was Duran weer wethouder tot 1978, vier jaar samen met J. Vronik (*KVP*) en de volgende periode met C.G. Vedder (*CDA*). Binnen het *Protestants Christelijk Blok* (*PCB*) werd per raadsperiode gewisseld tussen gereformeerde en hervormde lijsttrekkers. Maar in 1974 vormden *KVP* en *PCB* de eerste *CDA*-afdeling en liepen daarmee landelijk ver vooruit. Opvallend was dat in 1966 zowel de *Boerenpartij* als de *PSP* in Diemen vertegenwoordigd was.

Belangrijke discussies

In die jaren kwam de plannen voor de bebouwing in de Bijlmer regelmatig aan de orde. Het waren vaak opgewonden vergaderin-

Mr. J.H. Strumphler Tideman in functie voor het Diemense Raadhuis. Hij was van 17 mei 1956 tot 1 maart 1984 burgemeester van Diemen (foto coll. Gemeentearchief Diemen)

Op de achtergrond de Hartveldseweg met het voormalige Diemense Raadhuis. In de jaren '60 keek men vanuit het Raadhuis uit op weilanden en boerderij "Kerkzicht" (foto coll. HKD)

JAN MULLER LEGT THE BEATLES VAST OP 6 JUNI 1964

Taco ten Dam

Toen Jan Muller (inmiddels 83) op zaterdagmiddag 6 juni 1964 de deur in Diemen achter zich dicht trok en langs *Café Van der Vuurst* naar het eindpunt van lijn 9 bij het Ajax-stadion aan de Middenweg liep, kon hij niet vermoeden dat hij een half uur later ooggetuige zou zijn van een historisch moment. Sterker nog: dat hij dat historisch niet alleen volop meebeleefde, maar ook zou vastleggen.

Jan ging die middag namelijk 'eventjes' de stad in om een paar plaatjes te schieten met zijn gloednieuwe aanwinst, een *Minolta*. "Gewoon even het nieuwe toestel uitproberen, maar toen ik bij de Munt kwam, was het er hartstikke druk. De stad liep helemaal vol." Nieuwsgierig naar wat er aan de hand was, ving Jan de enthousiaste kreten op: "The Beatles komen!"

Met zijn nieuwe *Minolta* onder handbereik, aarzelde Jan geen moment en poseerde zich als een middendertiger tussen de honderden krijgende en gillende tieners die gefocust waren op het terras aan de achterkant van het *Doelenhotel*. Het duurde niet lang of John Lennon, Paul McCartney, George Harrison en reserve-drummer Jimmy Nicol verschenen daar samen met Maup Caransa, de trotse eigenaar van het hotel. Nadat The Beatles in het 'bootje van Bergmann' gestapt waren, klikte Jan er lustig op los. Jan: "Het was een gekkenhuis. Gillen, joelen, kriesen, jongens die het water insprongen, politie te water en natuurlijk die rondvaartboot met The Beatles." Het leverde dertien unieke plaatjes op die aan het licht kwamen na het ontwikkelen en afdrukken in de fotozaak van Jan Tijhuis op de hoek van de Ouddiernerlaan en de Burgemeester De Kievietstraat. "We dachten dat Nederland zo'n rustig landje was, met stille mensen, maar we hebben ons vergist," verklaarde John Lennon later.

Door de drukte in Amsterdam arriveerden The Beatles die avond een uur te laat in Blokker waar in veilinghal *Op Hoop van Zegen* het legendarische concert plaatsvond. De Beatlemania had zich nu ook meester gemaakt van het landje aan de zee, waar alleen in de metalen stem van Philip Bloemendaal tijdens het *Polygoonjournaal* een badinerende toon te bespeuren was toen hij met zijn vertrouwde intonatie memoreerde dat "de heren Lennon en McCartney in een song mededeelden dat zij nooit met een ander zullen dansen."

VERZAMELEN IN DE JAREN ZESTIG

Taco ten Dam & Wiard Krook

In de jaren zestig werd volop verzameld, gespaard en geruild. Huisvrouwen spaarden vooral zegeltjes bij de kruidenier en de kinderen keken vaak reikhalzend uit naar "Het Snoepje van de Week" van *De Gruyter*. Oudere mannen legden zich vaak toe op het sparen van postzegels; kinderen daarentegen spaarden lucifersmerken, suikerzakjes en sigarenbandjes. De winkeliers en de horeca in Diemen speelden daar ook op in door met eigen etiketten en suikerzakjes te komen.

Voetbalplaatjes waren zeer geliefd bij de jongens, maar deze moesten wel gekocht worden. Samen met een plak kauwgom vond je in het pakje een glimmende kaart van een voetballer. Veel jongens spaarden de karikaturen van Dik Bruijnstein. Later kwamen bij de kauwgom plaatjes van televisiesternen en filmsterren. Door de populariteit van de Tour de France kwamen er tevens plaatjes van wielrenners. Maar ook ansichtkaarten vormden vaak het verzameldoel. Steeds vaker werden fanartikelen het onderwerp van verzamelen. In dit geval ging het meestal om een handtekening, het liefst met foto, van een popster.

De hierbij afgebeelde plaatjes, lucifermerken, suikerzakjes- en wikkels werden met dank ter beschikking gesteld door John Haen en Taco ten Dam. De advertenties op de rechterpagina werden tussen 1960 en 1966 geplaatst in de *Diemer Courant* (coll. HKD).

DINTELORDBLADJES

**HOTEL CAFE RESTAURANT
"DE KROON"
DIEMEN - Tel. K 20-55882**
Zalen voor alle doeleinden

W.V. OORDT & CO ROTTERDAM
* TELEFOON * (010) 25 65 00 *

DINTELORDBLADJES

**CAFE RESTAURANT
"DE REIGER"
MUIDERSTRAATWEG 56
DIEMEN
TEL. 56095**

W.V. OORDT & CO ROTTERDAM
* TELEFOON * (010) 56 500 *

DIEMEN
Voor beter wonen
en werken!

gemeentehuis diemen

TRANSPORTBETON
DIEMEN - UTRECHT - EINDHOVEN

Café „Rust Wat“
K. Verhoeve
Muidersstraatweg 08
Tel. K 2040-2552
Diemen
Geopend van 's ochtends 6 tot 12 uur 's nachts

Van-Café-Restaurant
Petit Renard
Harbeldlaanweg 43 - Tel. (020) 5 41 98
Diemen

Café „Rust Wat“
C. H. Rijing
Muidersstraatweg 08
Tel. K 2040-2552
Diemen

**Café Bijart
van der Meer**
Harbeldlaanweg 30
Diemen
Telefoon 51727

Koffiehuis
„De Merwede“
(The Shouboat)
K. Verhoeve - Muidersstraatweg
Diemen
Telefoon K 2040-2558

Botenverhuur
Gezellig terras
★
„De Witte Reiger“
OVER-DIEMERWEG - DIEMEN

GEMEENTE

DIEMEN

樓酒華新
CHINEES INDISCH RESTAURANT
SING WAH

WINKELCENTRUM 43-44
DIEMEN
TEL. (020) 92 88 88

SUIKER ZOET

CLUBHUIS GOED

Acifit SERVICE

Ned. Accumulatorenfabriek
„ACIFIT“ N.V.
Verrijn Stuurweg 52
Telefoon 94 89 33
DIEMEN

**ALGEMEEN
ZIEKENFONDS
VERENIGING
ZIEKENZORG**

vgcn
ZIEKTEKOSTEN VERZEKERING

Dalsteindreef 18-28
1112 XC Diemen
Tel. 020 - 90 91 11

Roors' Autorijschool
„ABECO”
 Diemerkaade 20 Diemen telefoon 743663
geeft les met de nieuwste Opel Record
 Voordelig tarief
 U wordt gehaald en gebracht Gratis theorie

Brandstoffen bestellen?
Dan „Ons Voordeel bellen
 Het adres voor prima kwaliteit anthraciet, eierkolen, briquettes, cokes, aanmaakhout, enz.
 Ook haardbrandolie wordt dagelijks thuisbezorgd
„Ons Voordeel”
 Mulderstraatweg 19 Diemen Telefoon 94855

Esso-haardolie
 18 et per liter 100 liter f 17,50 Bussen gratis
P.v. Es, tel. 59802
 Julianastraat 4
 WIJ LEVEREN OOK NA 6 UUR

VOOR:
 + Rijwielen
 + Bromfietsen, div. merken
 + 1e klas reparatie met 1e klas service
 + TAXI
 + Autorijschool
Tevens speciaal adres voor trouwauto's
J. P. van Staveren
 Arent Krijtsraal 28-30
 Telefoon 53738
 bgg. 747019, Ouderkerkerlaan 89
 DIEMEN

J. Westland Hzn
AANNEMER
Machinaal timmerbedrijf
 Prins Hendrikade 12, telefoon 54607
 Werkplaats: Weesperstraat 15, Diemen

GROTE KENS
 IN MODERNE PLAFONIERES, HANG- STAANDE- EN WANDLAMPEN.
Kaskens
 TEL. 52655
 BURG. BICKERSTR. 13 - DIEMEN

stap eens binnen bij ons kantoor
Diemen
 Arent Krijtsstraat 13
 Tel. 94 95 20
 Onsma zullen wij U vertellen welke diensten wij voor U kunnen verrichten en op welke wijze wij U met raad en daad behulpzaam kunnen zijn in Uw streven naar een beter bestaan.
NEDERLANDSCHE MIDDENSTANDSBANK N.V.
 148 vestigingen in Nederland

FOTO TIJHUIS GINE
 Showroom: Schoolstraat 17 - Telefoon 74 19 12
 Automaat voor lampjes en films
 Alle merken film in zwart wit en kleur voorradig
Merkfilm vanaf f 1,25
 8 mm Cinifilm 20 m. f 8.- incl. ontwikkel
 Kijkers - Belichtingsmeters - Schermen - Projectoren - Viewers - Statieven - Flakpersen - Diaarompsen enz.
 Verhuur films en projectoren, occasion!
 Tape Recorders (Grundig en Philips)
NIUW!
 Yashica zoom 8 mm uit voorraad leverbaar!
Verkoop:
 Voorlopig aan ons laboratorium HARTVELDSEWEG 42 ingang JAN BERTSTRAAT.

DE BANK RIJDT VOOR!
 Ons rijpend bijkantoor staat elke dinsdag en donderdag (van 10-12 uur) bij U in de buurt. Komt U eens met ons spreken over spaarwinkelingen persoonlijke leningen of andere bank-, effecten- en assuransiesaken
Nederlandsche Handel-Maatschappij, N.V.
 In Diemen: Wilhelmijnplantsoen, hoek Schoolstraat

DISCO DIEMEN
 Hartveldseweg 19 - Tel. 52655
Muziek voor Pasen
 koren en aria's uit **MATTHAUS PASSION**
PAASSUITES
 Hoogtepunten uit de **MESSIAH**

NIUW
HAGERTY SILVER FOAM
 wast zilver glanzend schoon
 Even wassen, afspolten, drogen en... uw zilver glanst mooier dan ooit. Uw handen blijven schoon!
 Vraag proefverpakking bij:
G. v. d. GRIEND
 GOUD - ZILVER - UURWERKEN
 Burg. Bickerstraat 11 - Diemen

P. VAN BOLHUIS
 PR. IRENESTRAAT 11 - TELEF. 74 22 94
 Waarom zou U ver gaan lopen Als 'g aan Uw huis kunt piepers kopen
 Ook nu kunnen we 't nog klaren Met gegarandeerde puik beste waren U kunt aanlopen, doch ook bellen
 Om direct te gaan bestellen P.S. Tijdens schooluren kans niet thuis

Als U van plan bent een **HAARD of KACHEL** te kopen dan kunt u NIJ kiezen uit een grote collectie in onze verbouwen- en vergrote showroom.
 Alle merken uit voorraad leverbaar, o.a.: BIONCO PASIA, JAARSAAL ETNA etc. voor deskundig advies en vakkundige plaatsing
Gebr. van Dijk
„DE OUDE SMIDSE”
 Oudliemer. 19-21, tel. 742470
 „SHOWROOM” achter de werkplaats

Lego HJdt!
 Auto's, treinen of vliegtuigen, alles kan rijden. Een minic. Vliegtuig of wip, alles kan vliegen. Met de nieuwe Lego wippen, met koppen die niet om wippen. (Bijlage 1)
LEGO
 System
 LEGO-BOUWSTENEN
 DIEMER BOEKHANDEL
 HARTVELDSEWEG 19

DISCO DIEMEN
 GRAMMOFOONPLATEN SPECIAALZAAK, HARTVELDSEWEG 19, TEL. 52655
MUZIKALE GESCHENKEN
 * Kinderplaten v.a. f 1,95
 * Kinderhoopjes v.a. f 3,50
 * Kerst en St. Nicholas v.a. f 3,25
„CADEAUTIPS”
 Platenoffers - Platenpakjes - Reuzes - Drukjes - Spantjes - Inzetschijven - Antipijf- vliegen - Naaldkroonjes - Sulleren - Diamanten - Complete elementen.
 Alle artikelen zijn voor de leerlingen in fraai verpakkingen - Ook platenverpakkingen zijn mogelijk te verzenden, want de zijn overal beschikbaar

NAAR **KOOLHAAS**
 Voor **VERWARMING** betekent geen **VERARMING**
 ● 100% SERVICE
 ● Plaatting door gekwalificeerd personeel
 ● Tevens zijn wij gespecialiseerd op alle soorten afverwarming, zowel olie, gas en elektr
 ● Wees niet lang voor recht en rek, maar plaats een ITHO verwarmings
 ● INTERNO dealer voor Diemen
 BURG. DE KIEVIETSTRAAT 7-13 ARNT KRIJTSSTRAAT 21
 TELEFOON 5 82 65 TELEFOON 94 95 12

PHILIPS T.V.
 v.a. f 725,-
 Iedere betalingswijze mogelijk ook verhuur
DUBELAAR EN LIJGHART
 RADIO - TELEVISIE - ELEKTRICA
 Burg. Bickerstraat 4 - Telefoon 09483

TANK- en DOORSMEERSTATION
 Benzine - Auto's - Accessoires
 Verkoop - Repar - Financiering
GARAGE I. J. VERMEEREN
 OUDERKERKERLAAN 24 - TELEFOON 94 87 74

safe-loket: veilige „woning” voor waardepapieren
 Veilig gevoel voor al: Waardepapieren „versteekt bewaart” Wegzaam eenvoudig. Verzekering door brand onmogelijk. Een grote zorg minder voor weinig geld. Want het home van een safe-loket bij onze bank is een geschikte aanpakgebied. Informeer eens naar de voorwaarden. En verveel u om zoveel zekerheid tegen kleine kosten.
COOP. RAIFFEISENBANK
 OUD-DIEMERLAAN 25 - DIEMEN - TELEFOON 31429
 AANBEVOLEN BIJ DE COÖPERATIEVE CENTRALE RAIFFEISENBANK 't SPRONK

DE KWISTE VAN MINUTEN!
 Voor tanken en alle verveeren kunt u bij ons een heel goede deal. Bij ons bij ons mag - wij helpen u wakkering de deal.
ESSO
GARAGE SAAN
 Mulderstraatweg 9-10
 Tel. 8187-0789

Geboortekaartjes
DEZELFDE DAG GEREED !!
 een enorme collectie vindt u bij
Th. Dijkman en Zn
 Arent Krijtsstraat 15, tel. 50477

Hofleverancier
 bij uitstek is
Drog. Parf. TIJHUIS
 1001 geschenken voor jong en oud in SPECIALE ST. NICOLAASVERPAKKING
 Burg. de Kievietsstraat 4, Telefoon 55895

GOUD- ZILVER en UURWERKEN
KOOPT U ALLEEN BIJ DE ERKENDE VAKMAN
GEVESTIGD SEDERT 1925
G. v. d. GRIEND
BURG. BICKERSTR. 11
DIEMEN - TEL. 741787

Wij maken elk gewenst model **carrosserie- en wagenbouw**
J. VAN DRIE
 Weesperstr. 24, Diemen, tel. 940265-53577
 Wij verzorgen ook Uw trekinstallatie

Mode in de jaren zestig

OVER SIMPLICITY-PATRONEN, MINIROKKEN EN DOKTER VAN GEMERT

Will Bulterman

Net als tegenwoordig was Diemen ook in de jaren zestig een prettige plaats om te wonen, maar een minstens zo prettige bijkomstigheid was dat de grote stad Amsterdam vlakbij lag. Een uitje naar de stad was altijd welkom. Of het nou om kleren ging, of gewoon om even lekker zonder speciale redenen te "stadten".

De minimode werd geïntroduceerd door Mary Quant, een modeontwerpster uit Engeland. Gaandeweg de jaren zestig werden de rokken steeds korter, met als maximum 20 centimeter boven de knie. Dat had in Diemen zomaar gevolgen voor de inenting. Omdat vrouwen de inenting in de bovenarm niet mooi vonden, gingen de artsen deze injectie in het bovenbeen geven. De Diemense dokter Van Gemert die ook op deze nieuwe manier de inenting gaf, stelde: "Op veilige hoogte, want zo kort zullen de rokjes nooit worden." Maar helaas, de inenting kwam in de jaren zestig precies onder de rok uit.

Margriet en de Albert Cuypp

In de jaren zestig werden ook de gewone mensen zich steeds meer bewust van de mode. De damesweekbladen Margriet en Libelle schotelden wekelijks de Franse en Italiaanse modellen voor en alle jonge meisjes wilden er zo uitzien. Maar omdat kopen van de echte mode een dure zaak was, had Margriet daar iets op bedacht.

Veel vrouwen maakten bovendien in die tijd hun eigen kleding. Op de Stadhouderskade in Amsterdam waar de Margriet gevestigd was, waren de gewenste patronen, genaamd Simplicity-patronen, te koop.

Ciska Kaltwasser in de zomer van 1961. De rok komt al een centimetertertje boven de knie (foto coll. fam. Kaltwasser)

De minimode hield ook aan in de jaren '70. Tineke Velle en Cees Arens in 1971 in de deuropening van de Harmonielaan 46 (foto coll. Tineke Velle)

Als kind ging ik met mijn moeder mee naar de Stadhouderskade. Het was er een drukte van belang. Samen keken we in die hele grote boeken met de mooiste jurken, jassen en pakjes. En van allemaal kon je het patroon kopen. Dit ging via een bepaald nummersysteem en klopte altijd. Het patroon was bestemd vanaf maat 36 tot maat 46. Thuis moest je met een rader en een soort carbonpapier op de juiste maat uitraderen. Een heel secuur klusje want elk aangegeven punt moest precies op elkaar passen. Voor de stoffen kon je terecht op de Albert Cuyppmarkt die meteen achter de Stadhouderskade lag. Thuis ging moeder dan aan de slag en ze maakte de mooiste creaties.

In de prachtige zomervakantie van 1963 logeerde Patty Blok uit Zevenaar bij haar opa Neve in de Burgemeester Bickerstraat. Ze werd vriendin van Will Bulterman, toen Willy Hartsink, die in dezelfde straat woonde. Het was altijd feest als Patty kwam. Zij mocht veel van opa, want zo vaak zag opa zijn kleindochter niet. Zo haalde ze op rekening van opa snoep uit de winkel beneden van mevrouw Van Zalingen, maar dat vond zelfs opa te gek. In juli 1963 gingen Willy Hartsink, Patty Blok en Els Pappot met zijn drieën naar Amsterdam. Al was het puur alleen maar kijken, het gaf je een gevoel van ultieme vrijheid. Deze foto is gemaakt op de nog rustige Dam waar nog lang niet zoveel toeristen kwamen als nu. Links op de foto staat Patty, in het midden Willy en rechts staat Els. De mode werd al korter, maar toch nog netjes op de knie

Oma Hartsink met haar kleinkinderen op 10 juni 1970. Ook de kleintjes doen mee met de minimode

De nichtjes Edith (blond) en Irma (donker) deden in 1965 bij het huwelijk van hun oom Ernst volop mee met de minimode. De meisjes staan voor de deur van de Harmonielaan 34, het adres van de bruid Truus Post (foto's Will Bulterman-Hartsink)

DE DIEMER ROOTS VAN EEN DANSORKEST

Bauke Wink

De ontwikkeling van de jeugdcultuur resulteerde in de jaren vijftig en zestig onder andere in een 'eigen' muziek. Urenlang werden de plaatjes gedraaid van The Everly Brothers, Elvis Presley, Fats Domino, maar ook van The Blue Diamonds en Peter ("Kom van dat dak af") and his Rockets. Overal in het land werkten de grote voorbeelden als inspirators en in elke stad en elk dorp schoten de bandjes als paddenstoelen uit de grond. In Diemen was het niet anders. Bauke Wink schetst het wel en wee van een dansorkest dat zijn oorsprong had in de vroege jaren zestig in Diemen. En nog steeds wordt er muziek gemaakt, want muzikant ben je voor het leven.

The Dukes: Oefenen in de schuur

Henk Zonneveld en Taeke Renema waren twee Diemense jongens, die met gitaar en gitaar-banjo ook wel iets zagen in een muzikaal-artistieke carrière. Eerst onder de naam *The Bluebottles* en later *Lively Strings* ging men lekker los op bruiloften en partijen met bekende songs als "Bye bye love", "Bird Dog", maar ook met... "Wij zijn twee eenzame cowboys"! Omdat het succes naar meer smaakte, werd het duo uitgebreid tot een kwartet. Jonny Giler met zijn accordeon en drummer Bauke Wink kwamen de gelederen versterken. De naam van de nieuwe band was nu *The Dukes*. De repetities vonden plaats in de schuur achter de woning van de familie Wink in de P.J. ter Beekstraat 9, waarbij de burens gratis konden meegenieten.

Later, nadat Henk getrouwd was, oefende de band op de woonboot in Amsterdam.

The Elevators oefenden in 1969 in het legendarische jeugdhuis Sjaloorn, voorheen Ficadas, aan de Pieter Zeemanlaan 42 in de Watergraafsmeer. Op het muurtje vlakbij de toegangsdeur van links naar rechts: Peter Vluggen, Taeke Renema, Aad Klinkert, Ed Klinkert, Kees Bergen, Bauke Wink, Henk Zonneveld

Combo EF66

De centjes die de muzikale hobby opleverde, investeerde de groep in wat toen een wonder der techniek was: een handzaam elektronisch orgel van de firma Philips: de *Philicorda*.

Het Bethlehem Jeugdkoor oefent in de Muiderkerk aan de Linnaeusstraat. Dirigent is Jan Ootjers

Door het elektronische orgel veranderde het geluid van de band waardoor er een nieuwe naam noodzakelijk werd. *Combo EF66* werd geboren en niets kon meer fout gaan. Het ene na het andere optreden volgde van feest naar bruiloft, maar er werd ook opgetreden als begeleiding bij de jeugddienst in de Hervormde Kerk. Het liep allemaal gesmeerd, totdat Jonny, de toetsenist, om persoonlijke omstandigheden afscheid moest nemen. Henk, Taeke en Bauke bleven in verwarring achter. Het was 1969.

The Elevators

Hoe nu verder? Het was niet ongebruikelijk in die dagen dat voor vacatures bij bands de advertentierubrieken van kranten werden aangesproken. Henk, Taeke en Bauke besloten te reageren op een advertentie van twee jonge Amsterdamse muzikanten in een bekend ochtendblad. Toen op de tekst: "Gezocht amateur-musici voor het vormen van een dansorkest - tel. 020 ..." ook een pianist en een bassist reageerden, stond er ineens een complete band.

Er werd afgesproken en kennigemaakt. Toen het vervolgens klikte tussen de muzikanten speelden Henk, Taeke en Bauke in no time in een compleet nieuw orkest van zeven man (!) met de naam *The Elevators*. Deze band musiceerde op een hoger niveau en maakte lekkere dansmuziek. Er werd elke week geoefend in de zaal van jeugdhuis *Sjaloorn* in de Watergraafsmeer en later in de

Contessa Band met zangeres Jeanette Pietersen op het Diemer Festijn van 1985

bovenzaal van de *Algemene Speelvereniging Amsterdam-Oost* aan het Onderlangs in Betondorp. Taeke ging zich, naast de banjo-gitaar, bekwamen op de trombone.

Hotel De Kroon

In Diemen werd onder andere opgetreden bij het 50-jarig jubileum van het zangkoor *De Lofstem* en het 'bal-na' bij de uitvoeringen van de *Diemer Rederijderskamer 'Ons Toneel'*. Dat gebeurde in de inmiddels legendarische feestzaal van *Hotel De Kroon* aan de Muiderstraatweg. Ook traden *The Elevators* op voor de gemeente Diemen in de bovenzaal van de brandweerkazerne. Tevens was er samenwerking met het *Bethlehem Jeugdkoor* (later *Religion Singers*) als muzikale begeleiding. Kort en goed: de muziek viel in de smaak en de band kon regelmatig 'aan de bak'. In de tussentijd waren er af en toe wat personele wisselingen. Zo kwam onder andere een zangeres de groep versterken. De drie Diemenaren van het eerste uur bleven echter de constante factor.

Contessa Show Band

In 1982 werd de naam van de band veranderd van *The Elevators in Contessa Band* omdat dat commercieel wat beter 'bekte'. Dan weer zonder, dan weer met zangeres, waarbij onder meer Jeannette Pietersen, ook uit Diemen (en bekend van *D66*), zich nog een tijdje vocaal kon uitleven bij de band.

Het ene na het andere optreden volgde voor braderie, personeelsvereniging, jubileum en niet te vergeten de *Diemer Festijnen*.

In 1987 was het crisis, omdat enkele leden van het orkest ermee stopten. Gelukkig bood het netwerk van de band uitkomst. Toetsenist en Diemenaar Jim Leijssen zat op dat moment met zijn trio *The Holiday Boys* op dood spoor en met saxofonist Bart Vreeken stapte men 'naadloos' over naar de *Contessa Band*. Met de inbreng van deze muzikanten werd het repertoire verder uitgebreid en het showelement opgepoetst met een Latin American en spetterende Blues Brothers-act! De naam werd hieraan aangepast in *Contessa Show Band*.

Vanwege de goed dansbare muziek was de band zeer gewild bij dansscholen zoals bij Mittelmeijer en Van de Adel in Amstelveen, Wennink in Amsterdam en natuurlijk bij Dansschool Van der Linde in Diemen, waar de band min of meer 'huisorkest' werd en veel Diemenaren op de dansvloer kreeg. In 1989 was het orkest met interview en muziek zelfs te horen op de AVRO-radio in het programma "Hobbyvitaminen".

CONTESSA * BAND

Contessa Band met: Alan Crowe, Aad Klinkert, René Emmerig, Taeke Renema, Henk Zonneveld. In het midden Bauke Wink

CONTESSA * BAND

Vanaf links met de klok mee: Arnold Olfers, Bart Vreeken, Jim Leijssen, Taeke Renema, René Emmerig, Henk Zonneveld. In het midden Bauke Wink

VOOR MÉÉR PLEZIER NAAR DIEMEN

jong of oud

Dansschool van der Linde vraagt U ten dans
Prinses Beatrixlaan 5 (achter de brandweer)
Diemen (centrum) - Telefoon 020 - 99 12 09 of 99 44 34

Eind en Intothejazz

De *Contessa Show Band* trad veel op in het hele land, maar vooral in de Randstad. Omdat de muzikale vraag en het uitgaansleven langzaam veranderden bijvoorbeeld dancefeesten steeds populairder werden, liep de animo voor een gezelschap als de *Contessa Show Band* terug. Bovendien realiseerden de bandleden zich dat niets eeuwig is, zodat in december 2004 de *Contessa Show Band* officieel werd opgeheven. Na zo'n 35 jaar was er een eind gekomen aan een wat uit de hand gelopen hobby.

Maar omdat het bloed nou eenmaal kruipet waar het niet gaan kan, maken drie 'oude' Contessa-leden, Jim, Bart en Bauke samen met de 'nieuwe' bassist Ted van de Bos, nog steeds muziek. Nu echter in de jazzscène onder de naam Intothejazz.

Het beeldmateriaal, afkomstig uit het archief van Bauke Wink, werd met dank door hem ter beschikking gesteld. Zie ook: www.intothejazz.nl

**CONTESSA
SHOW
BAND**

ZATERDAG 16 SEPTEMBER 1995
20.30 - 1.00 UUR (zaal open 20.00 uur)
Dansschool Peter van der Linde
Prinses Beatrixlaan 5 te Diemen
DONATEURS- / TOEGANGSKAARTEN 10,-

do it with music!
do it with **SHOW**
CONTESSA * BAND
tel. 020-90 78 03 b.g.g. 020-90 56 18

Muziekgroep Contessa op AVRO-radio

DIEMEN - Ze zijn redelijk bekend in Diemen, de zeven leden van Contessa. Herhaaldelijk treden de muzikanten op in dansschool Van der Linden, ook in Duivendrecht zijn ze weleens te horen. Maar vrijdag kan heel Nederland naar hun muziek luisteren tijdens 'Hobbyvitaminen' van de AVRO.

Het programma Hobbyvitaminen, vrijdagavond van 20 tot 21 uur op Radio 2, biedt amateurmusici de kans wat van zich te laten horen. Bandlid en Diemenaar Bauke Wink heeft een demo-bandje naar presentator Rudi van Houten gestuurd.

Met als gevolg dat vrijdag vier à vijf nummers van Contessa uit de luidsprekers schallen. Het komt dan wel van een bandje, maar het is toch échte radio. En bovendien: er is een kort interview aan verbonden. Een aardige opsteker voor de groep, die op lokaal niveau al aardig aan de weg timmert. Zo is de Contessa, dat uit vier rasechte Diemenaars bestaat, ooit op het Diemer Festijn te bewonderen geweest.

Diemer Courant 12 oktober 1989

Maar de band is niet uit op eeuwige meerdere roem en glorie. Het is Contessa, waarvan ieder bandlid niet alleen een instrument maar ook de stembanden beroert, er vooral om te doen om iedere week op een serieuze manier muziek te blijven maken. „Je kunt ons niet vastprikken op een soort muziek”, zegt Bauke Wink. „We spelen een breed repertoire, een beetje jazz, country, wat Top-40 werk. Het zijn covers, maar wel met eigen arrangementen.”

„De leeftijden variëren van 26 tot 47 jaar. „We noemen elkaar al naar gelang oudere jongeren of jongere ouderen”, vertelt Bauke. „Maar dat is heel prettig, we kunnen gewoon blijven doorgaan.”

**CONTESSA
SHOW
BAND**

Our day will come - Ruby - The letter	2.08
Ruby, don't take your love to town - Mai 1988	3.05
The letter - Wayne Carson Tompkins	3.00
What a wonderful world - G.D. White, G. Douglas	5.05
Reet petite - Barry Gordy Jr., Ivan Carlo	2.30
Mrs. Robinson - Paul Simon	2.25
Made in USA - Francis Lai	3.13
Bonus track Radio opname 13-10-1989	11.00

Kontaktadres:
Vissadonk 27, 1112 JD Diemen
Tel. 020-907803 b.g.g. 020-905618
Contessa Muziekverbond K.v.K. Amsterdam V. 534917
1989 Weerklank Studio Mulden
Tel. 020-739181
280369-A. STEMRA

WALLY TAX, ZANGER VAN DE NEDERBIETBAND *THE OUTSIDERS*, PROVO EN DIEMEN... KAN HET MIJ NOG ALLEMAAL HERINNEREN

Robert Kruzdlo

In 1964 begon in dancing *Las Vegas*, gelegen aan de Amsterdamse Korte Nieuwendijk, mijn leven rats te veranderen. Ik stond voor het eerst tegenover Wally Tax met zijn, voor die tijd, erg lange haar. Hij en Lander langharig tuig waren de "invasie van menselijke termieten" die de maatschappelijke organisatie aanvreten schreef *Osservatore Romano*, het blad van het Vaticaan. Straatschenderij dus. Als je lang haar droeg kreeg je geen baan, je werd bespuugd, soms geweigerd en je hoorde in een opvoedingsgesticht. Toen ik voor het eerst Wally Tax, de zanger van *The Outsiders*, in dancing *Las Vegas* hoorde zingen wist ik dat de wereld aan het veranderen was door een kracht die niemand kon tegenhouden.

Ik werd een plaag voor het gezin. Mijn haar groeide over mijn oren en overall ter wereld braken rellen uit. In Amsterdam waren het natuurlijk de... provorellen. Na een periode als 'Puchnozem' - korte ritjes maken in de buurt met mijn Puch, hoog stuur, geregeld naar Puchnozemmeetings gaan - was provo, de happeningen die daarbij hoorden, de spanning van de politieoptredens, de mensenmassa, het verlossende antwoord op al mijn levensvragen van toen. Ik was geen 'bul', 'kikker' of 'dijker', geen 'nozem' of 'damrakker', ik werd gewoon... een 'provo'! Weg met Elvis, de PTT-capes, Clarks schoenen en wijdpijpers. Vanaf dat moment stond ik achter Wally Tax en de provo's en klonk er elke dag "Let's forget what I said".¹

Elk weekend waren er provorellen bij standbeeld het *Lieverdje* in Amsterdam. De rebellie tegen de samenleving kreeg kleur en werd kunst. Wally Tax, de zanger van *The Outsiders*, vond dat je moest opvallen en tegen de heilige huisjes in opstand moest komen. Ik deed met verve mee, tot de instuifavonden nachten werden en de nachten ochtenden. Voor mijn ouders baarde ik de moderne zorgen maar op een of andere manier schikten zij zich naar de tijd. Ik nam op 12 juli 1965 pamfletten van provo mee naar huis op en ging elk weekend luisteren naar Wally Tax. De beste combinatie voor iemand van zestien jaar was te leven als een existentialist.

Op een zaterdag was het weer zover. De rellen braken vroeg in de avond massaal uit, de politie zette de buurt af en gewapend met de bullenpees begon de politie op de burger in te slaan. De menigte rond het wit geveerde beeld het *Lieverdje* op het Spui in Amsterdam protesteerde heftig door de politie uit te joelen. Zelfs de sabel werd gehanteerd. Wij, jong en oud, werden uit elkaar gedreven en verdreven tot aan de grenzen van Amsterdam. Toen het ochtendgloren over het Amsterdamse IJ klonk riep iemand - we stonden op een talud bij Diemen: "Wally Tax heeft een nieuwe plaat gemaakt en die wordt straks uitgegeven op de Hartveldseweg in Diemen!"² Er was niemand die naar huis wilde dus liepen we richting het *Witte Blok* Diemen binnen. Later bleek dat de single "You mistreat me..." te zijn uit 1965.

Deze herinneringen, die ik zorgvuldig probeer terug te krijgen, hebben een diep vrijheidsgevoel in mij losgemaakt. Vooral omdat ik begreep dat 'kracht' belangrijker was dan wat in de mode was, of wat volgens de normen en waarden was opgebouwd. Daar in

Wally Tax (tweede van rechts) en *The Outsiders* in Parijs in 1965

Rob Kruzdlo (tweede van rechts) met vrienden op de Dam in Amsterdam

Diemen, die ochtend met een prachtige opklimmende stralende zon, begon mijn existentiële gevoel waarde te krijgen. Ik kon mijn leven zelf vorm geven en was tegelijk verantwoordelijk voor alles wat nieuw was.

Noten

1. Een vinyl single zonder middenstuk, label Philips JF 333 871 met op kant B: "Last night".
2. De eerste single "You mistreat me", 1965, *The Outsiders*. Erna waren optredens in Fantasio te Amsterdam met Wally Tax, Ronny Splinter, Tom Krabbendam, Appie Rammers en Leendert Busch

DE STUDENTENFLATS IN DIEMEN

Ellen van Meurs

Tussen 1970 en 1974 verrezen aan het einde van de Rode Kruislaan vijf studentenflats. De plannen dateerden al van 1965. De omwonenden wisten van niets en dachten dat er een bejaardenhuis zou komen. Vooral deze beginperiode en de verhalen hierover komen hier ter sprake. Het verhaal is natuurlijk sowieso nooit compleet omdat iedereen zijn studententijd op zijn eigen manier beleeft.

De bouw van de studentenflats 1970-1974 (foto's Bert Mets)

SSHA

Op 19 januari 1965 was er voor het eerst een bespreking aangaande de bouw van studentenflats in Diemen. Een ambtenaar van het *Ministerie van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen* (OKW) vroeg of er bij het uitbreidingsplan Diemen-Zuid nog grond te koop was voor de plaatsing van studentenflats. Vóór 1970 moest prof. dr. A. Heertje, voorzitter van de *Stichting Studentenhuisvesting Amsterdam* (SSHA) rond de 6000 studenten huisvesten.

Omdat bij het plan Diemen-Zuid helemaal werd afgezien van flats, verviel deze optie. Om de SSHA tegemoet te komen bood de gemeente in 1967 het noordoostelijke deel van de wijk in aanbouw *Ruimzicht* te koop aan voor f 1.300.000,-. Aanvankelijk was hier een tweede verzorgingsflat gepland, maar deze bleek overbodig. De SSHA ging hier gretig op in en op 10 september 1968 kon de gemeente een persvoorlichting op het gemeentehuis beleggen over de aankomende bouw van de studentenflats. Alle dagbladen waren hierbij vertegenwoordigd en er waren zelfs journalisten van het *NTS*-journaal.

In 1969 zou met de bouw worden begonnen. Architect was Pieter Pals uit Amsterdam. Het was de bedoeling dat er zes torens zouden komen met veertien woonlagen, waarvan de hoogste voor studentenechtparen bestemd waren. Per twee kamers kwam er een douche en afzonderlijke berging.¹

De gemeente kocht nog een strook grond langs de ringspoorbaan van de NS en een waterpartij van de Diemerpolder, welke bestemd waren voor groenvoorziening.

Bloemenperk

Toen ontstond er een meningsverschil tussen de gemeente Diemen en de SSHA over de grootte van de geplande parkeerplaats bij de flats. De gemeente was bang dat dit terrein, waar honderd auto's konden staan, te klein zou zijn. De SSHA antwoordde hierop dat maar drie tot vijf procent van de studenten een auto heeft omdat de universitaire voorzieningen nauwelijks per auto te bereiken zijn. Om het probleem op te lossen werd geopperd een extra parkeerplaats in de wijk *Spoorzicht* aan te leggen. Het hoofd Algemene Zaken van de gemeente Diemen had hier echter weinig vertrouwen in, gezien zijn opmerking in een brief: "De studenten zullen hun auto liever in een bloemenperk neerzetten, vlakbij hun flat, dan op de enige honderden meters verder weg gelegen parkeerplaats."

Ook wilde de gemeente dat er een antenne-installatie op een van de flats zou komen, zodat de bewoners van de nabijgelegen woningen een goede ontvangst zouden hebben. De installatie kwam er.

Bezwaar

De SSHA had zes flats in gedachten. Tussen toren 2 en 3, gerekend vanaf het station, had nog een toren moeten komen.

De grondkosten per student bedroegen namelijk maximaal f 1000,-. Het provinciaal bestuur Noord-Holland maakte in 1969 echter bezwaar tegen de bouwplannen.

De torens stonden niet ver genoeg van elkaar en te dicht bij de eengezinswoningen. De *Commissie Gemeentelijke Plannen* van Gedeputeerde Staten Noord-Holland wilde wel toestemming geven voor vijf torens met een extra woonlaag. Vanwege de hogere grondkosten was ook toestemming nodig van het Ministerie van OKW. In hetzelfde jaar volgde uiteindelijk de goedkeuring voor vijf torens met de extra woonlaag. Bovendien werden de torens vijftien meter naar achteren geplaatst.

Deurwaardersexploit

Als dan in 1970 met de bouw begonnen, kan worden krijgen de omwonenden aan de Rode Kruislaan, Henri Dunantlaan en Van Dijkstraat van de SSHA op 11 maart 1970 een deurwaardersexploot in de bus met de volgende tekst: "Er worden vijf flats gebouwd op het nabijgelegen veldje, waarvoor betonpalen met een lengte van 25 meter de grond in gaan, en u wordt gesommeerd tijdig al zodanige maatregelen van zorg en voorzorg te nemen of te doen nemen als nuttig of nodig blijkt te zijn teneinde schade aan uw huizen te voorkomen."

Ze waren verbijsterd en er werd stante pede een actiegroep geformeerd. Onder voorzitterschap van de heer drs. W.J.F. van der Vijgh kwam de belangengemeenschap *Ruimzicht-Oost contra studentenflats* bijeen in café *Van der Vuurst*. Dit nu verdwenen café lag bij de Hartveldsebrug.

Chemicus Van der Vijgh kwam in 1971 ook al in actie tegen de vuilverbranding op de Diemerzeedijk. Hij schreef een rapport op grond waarvan een motie tegen de vuilverbranding unaniem door de gemeenteraad werd aangenomen.²

Ruimzicht

De veelal uit Amsterdam afkomstige nieuwkomers kochten hun huis in maart/april 1968, in de verwachting te komen te wonen in een mooi en rustig wijkje, genaamd *Ruimzicht*. In feite hadden ze alleen richting oosten, waar de studentenflats nu kwamen, nog wat uitzicht. Een van de boze bewoners verweet de gemeente dan ook dat *Ruimzicht* alleen voor de toekomstige studenten zou gelden. Burgemeester Strumphler Tideman was het hier overigens mee eens.³

Dezelfde bewoner schreef dat ze bij de aankoop niet geïnformeerd waren, door middel van een persoonlijk schrijven, over het feit dat er geen bejaarden/verzorgingshuis zou komen maar studentenflats. Het plan had dan wel een maand lang ter inzage gelegen op het gemeentehuis maar omdat de meeste kopers niet uit Diemen kwamen, wisten zij dit niet. Bij navraag op het gemeentehuis werd hier vaag over gedaan, terwijl vanaf mei '67 al duidelijk was dat de studentenflats er zouden komen. Dit ontlokte de boze bewoner de opmerking dat deze beslissing op de persconferentie wel met een glas sherry in de hand gevierd zal zijn, want er zou toch niemand komen protesteren. Verder schreef hij dat hij niet beschuldigd wil worden van discriminatie; hij wil

Alle flats in de sneeuw, 5 januari 1979 (foto Rolf Schoevaart)

ook geen militairen of gastarbeiders in de flats. Een ambtenaar schreef daarbij in de kantlijn: dit is ook discriminatie! Uiteindelijk vond de gemeentesecretaris ook wel dat de bewoners geholpen moesten worden. Een financiële tegemoetkoming kregen ze niet maar er zou wel voor een goede beplanting om de flats gezorgd worden, die er zou liggen nog voordat de eerste toren gereed was.

Nieuwe inwoners van Diemen

Eind 1970 bereikte de bouw van de eerste toren het hoogste punt. Per 1 juni 1972 konden de eerste bewoners hun flats betrekken. Per toren konden 200 studenten gehuisvest worden.

Uit het voorafgaande bleek al dat de verhouding met de buurtbewoners geen goede start kende. De angst voor overlast van studenten, die geen bejaarden bleken te zijn, zat er goed in.

Maar discrimineren wilde men niet. Dat lag duidelijk een stuk gevoeliger dan nu.

Ook in de gemeenteraad had de komst van de studenten al tot discussies geleid, waarbij de PSP'er Wout Vedder dramatisch had uitgeroepen: "Handen af van onze studenten!"

Vermoedelijk in verband met deze onderhuidse vijandigheid verscheen op 29 juni 1972 een uiterst vriendelijk artikel in de *Diemer Courant* van de hand van de pas in dienst getreden studentenflatbeheerder Arthur Verdellen. Hij legt hierin uit hoe de studentenflats en -woningen zijn ingedeeld en wat ze kosten. Hij wil het woord "student" niet gebruiken. Hij ziet zichzelf en medebewoners als nieuwe Diemenaren, die hopen op een prettige samenwerking met de instellingen die zich bezighouden met de Diemense samenlevingsproblematiek.⁴

Het verhaal van de huismeester

Bert Mets (83) was vanaf de ingebruikname in juni 1972 tot 1978 huismeester van de studentenflats. Na een stage van veertien dagen op de studentenflat *De Zilverberg* in Amsterdam-Noord, werd hij in het diepe gegoooid. Hij kijkt terug op een leuke, bijzondere tijd.

Mets is erg te spreken over de flats. Architect Pals, al gestorven rond '75, was een bevlogen man, hij wilde er echt iets moois van maken. Eigenlijk had hij een heuvelachtig terrein rondom de

Foto van alle barkeppers bij het terras achter de bar, gemaakt ter gelegenheid van de grote schoonmaak, omtrent 1978 (foto Erik Diks)

flats willen aanleggen.

Wel is er een poging gedaan een kruidentuin voor de studenten in te richten. Ze mochten op een bord schrijven welke kruiden ze geplant wilden hebben. Nadat er alleen namen als buskruid en onkruid op het bord verschenen, was dit plan van de baan.

Het parkeerprobleem bleek in de praktijk niet te bestaan. De parkeerstroken waren altijd maar half bezet.

De kamers werden keurig opgeleverd. Elke kamer had een bureau met stoel, een prullenmand, een boekenkastje en een bed (matras met plastic hoes). Wc-papier, vuilniszakken, gloeilampen en elektrische zekeringen konden gratis bij de huismeester afgehaald worden. Voor de ramen hingen okerkleurige of groene gordijnen. Elke verdieping had twee afdelingen met ieder vijf enkelkamers en een gemeenschappelijke keuken en een dubbelkamer met eigen keukentje. In de hal stonden gemetselde plantenbakken. De planten werden er wel eens uitgetrokken door studenten die teveel gedronken hadden.

Ook de vrouw van burgemeester Strumphler Tideman heeft ongeveer een jaar in toren 3 gewoond. De burgemeester kwam soms een kopje thee drinken in het theehuis.

Werkzaamheden

Eén keer per maand ging Mets alle afdelingen langs om te controleren of de keukens niet al te vies waren en de vluchtwegen nog vrij van kratten bier en fietsen. Was hij niet tevreden dan legde hij een briefje neer en moesten de beheerders van de flat erop toezien dat het in orde kwam.

De beheerders heetten: Arthur en Kitty Verdellen (toren 1), Pierre van Meeuwen (toren 2), Harry Nuij (toren 3), Wout en Lone Oeseburg (toren 4) en in toren 5 de baron en barones Van Tuyl van Serooskerken. De laatsten waren een lief stel. De baron was geboren op slot Zuylen. Arthur Verdellen is vanwege zijn baan als regisseur sociale cohesie bij de gemeente Amsterdam weleens in het nieuws, waardoor Mets hem nog kan volgen.

De beheerders, en assistent-beheerders, belegden bewonersvergaderingen en vervulden verder een soort conciërgefunctie. Zij kregen hiervoor een vergoeding.

Elke dag, van negen tot tien uur, hield Mets spreekuur. Dan kwamen er wel eens meisjes klagen dat ze net uren bezig waren geweest met het schoonmaken van de keukens en dat er toen een jongen binnenkwam die eieren met spek ging bakken met nota

bene hun eieren! Ook werd er wel eens uit de gemeenschappelijke koelkast gepapt. Dit zocht Mets altijd uit.

Bij het volgende moest Mets soms ook bemiddelen: meisjes nodigden een student uit om gezellig een kopje thee te komen drinken op hun kamer, terwijl de jongen daar hele andere gedachtes bij had.

Als ouders vanaf een ver weg in de provincie gelegen plaats hun zoon of dochter kwamen brengen vroeg de moeder hem wel eens of hij op hun kind wilde passen, dat ze niet dronken of eenzaam waren. Gelukkig was dit nooit nodig: zo gauw de ouders weg waren, zaten ze al in het theehuis of in de naderhand bijgebouwde bar. Wel viel het Mets op dat een aangeschoten student wat meer rechtop ging lopen als hij hem tegenkwam.

Een enkele keer kwam het voor dat een student plotseling heimwee had en geen geld had voor een treinkaartje naar huis. Dit geld leende Mets dan en hij kreeg het altijd terug.

Eén keer per maand had hij overleg met de politie. Aanzetten tot prostitutie kwam wel eens voor. Ook was er een keer een groep Italianen, wonend in onderhuur, die harddrugs in hun auto's hadden verstopt. Zij werden gearresteerd.

Anekdoten

Mets werd een keer gebeld door een bewoner van een flat die uitkeek op de studentenflats. Deze had grote vlammen gezien in een studentenkeuken. Toen hij poolshoogte ging nemen trof hij een bunsenbrander aan met daarop een grote koperen distilleerketel voor het stoken van jenever uit fruit. De studenten hadden zich teruggetrokken op hun kamer, dus Mets deed net of hij weer wegging. Toen hij plotseling weer in de keuken stond, kon hij ze vertellen dat de ketel onmiddellijk weg moest vanwege brandgevaar.

De beheerder van toren 2 hield op zijn smalle balkon op de vijftiende etage een kip voor de verse eitjes. Bij een hevige storm in 1973 is de kip van het balkon gewaaid en nooit meer teruggevonden. Mets woonde toen zelf met zijn gezin op de vijftiende etage in toren 3 en voelde hoe de toren licht heen en weer bewoog.

Op de eerste etage in toren 2 had een student een lange plank neergelegd, schuin naar beneden vanaf zijn balkon, zodat zijn poes via deze poezenladder een wandelingetje kon maken.

Het was afgelopen met het uitzicht (foto Don Cox)

Op het dak van toren 2 had een student een grote kist als valkennest neergezet. Die zou eraf kunnen waaien. Bovendien was de student door de machinekamer via een trappetje op het dak geklommen, wat levensgevaarlijk was. De student zei echter toestemming te hebben gekregen van de heer Verstegen, directeur van de *Dienst Studentenhuisvesting* (DSH), waarbij Mets dus in dienst was. Na een telefoontje werd Verstegen gauw op andere gedachten gebracht. Mets vermoedt dat Verstegen teveel de toffe peer wilde uithangen bij de studenten.

Vertrek

In 1978 aanvaardde Mets een baan bij de faculteit tandheelkunde van de UvA omdat hij vreesde zijn ambtenarenstatus te verliezen als hij bij de SSHA zou blijven. In 1979 verruilde hij zijn huismeesterwoning naast het trefcentrum voor een eengezinswoning in Diemen-Zuid. De studenten vonden het jammer en gaven hem veel afscheidscadeaus. Een bezetting van zijn kantoor had niet meer mogen baten.

De barkeepers aan het woord

In het najaar van 1974 kwam het trefcentrum gereed. Voor die tijd was er in toren 1 een kleine bar en in toren 2 een theehuis. Met de opbrengst hiervan en f 600,- van de SSHA werden steeds meer nieuwe activiteiten ontplooid. Zo werden er filmavonden georganiseerd, cursussen en later de disco. Er kwam een groot biljart, een pingpongtafel, een muziekkamer, twee tv-kamers, een hobbyruimte en een doka. In het theehuis kon men wat eten en natuurlijk een kopje thee drinken, eventueel met spacecake.

De mensen van het eerste uur kijken met voldoening terug op deze opbouwperiode, die duurde tot 1976. Ze vormden een hechte groep en voor nieuwkomers waren zij tegelijk een sociaal vangnet. Naar de stad gaan was eerst ook nog niet zo makkelijk omdat het station pas in 1974 geopend werd.

Er werd ook een band opgericht, genaamd: "Chief Whip and the Golden Fictions", met beheerder Wout Oeseburg als zanger. De band speelde voor het eerst op het bomenfeest in 1976. Tussen de torens 2 en 4 werd op een heuveltje op feestelijke wijze een boom geplant. Bij de trefcentrumreünie in 2004 speelde de band weer, nog steeds met dezelfde bezetting.

Tussen toren 2 en 4 werd in 1976 een boom geplant. Dit werd gevierd met een hapje en een drankje. De band "Chief Whip and the Golden Fictions" speelde voor het eerst (foto Rolf Schoevaart)

Studenten aan de bar in het trefcentrum in 1977 (foto Rolf Schoevaart)

Het optreden van "Chief Whip and the Golden Fictions" met zanger Wout Oeseburg (beheerder van toren 4) op 11 juni 1977 in het trefcentrum (foto Rolf Schoevaart)

Optreden van "Barrelhouse" op het Oud & Nieuwjaarsfeest in 1977 in het trefcentrum (foto Rolf Schoevaart)

11 JUNI 1977 * TREFCENTRUM * 5 AVONDS

(coll. Rolf Schoevaart)

De bar

De bar was in de jaren '70 een tijdje de grootste kroeg in Nederland voor *Grolsch*. De omzet bedroeg toen rond de f 500.000,- per jaar, waarbij de prijs van een biertje f 0.75 - f 0.85 was. De cijfers spreken voor zich. Eind jaren '70 brachten ook de *Hells Angels* regelmatig een bezoekje aan de bar. Ook kwamen er soms lastige portretten en machofiguren uit het dorp zelf. Françoise Mallens, barkeepster en destijds studente psychologie, werd dan weleens uit haar bed gehaald om de boel te sussen.

Meisjes waren sowieso meer dan welkom in de bar omdat ze in de beginperiode in de minderheid waren. Het kwam soms voor dat mannelijke studenten zich daarbij wat teveel opdrongen. Een barkeepster maakte mee, dat zij grote moeite moest doen om haar huissleutel veilig te stellen toen ze bij haar afdeling was aangekomen na een avondje in de bar.

Aan de andere kant werden de heren ook door de dames in de peiling gehouden. Zo werd er, als een bepaalde student de bar binnenkwam, besmuikt "Mr. Unox" gefluisterd.

Ook deed het verhaal de ronde van het meisje dat een grote, witte hond op haar kamer hield. Als dan 's morgens vroeg een student dit opvallende dier op het studentencomplex liep uit te laten, wisten insiders gelijk wie die nacht de gelukkige was geweest.

De student die bleef

Edu Keijser woont vanaf het begin tot op heden in de studentenflats.

Vanaf 1983, toen de *SSHA* niet langer onder het Ministerie van *OKW* viel maar onder het Ministerie van *VROM*, waren studenten namelijk niet meer verplicht hun studentenkamer binnen een half jaar na het afstuderen te verlaten. Ook werden er vanaf dat jaar tevens werkende jongeren en asielzoekers gehuisvest.

Edu heeft veel zien veranderen in de loop der tijd. Zo worden de kamers niet meer deels gestoffeerd opgeleverd, zijn de beheerders ontslagen en is de huismeesterfunctie sterk uitgekleed. Het trefcentrum is als zodanig gesloten, waardoor de sociale contacten een stuk minder zijn. Door het invoeren van de tempobeurs in 1993 hebben studenten ook minder tijd.

Hij kijkt met plezier terug hoe er bijvoorbeeld met z'n allen naar een voetbalwedstrijd gekeken werd in de bar. Alhoewel het ook wel eens te gezellig kon zijn. Na lange nachten in de bar was het een race tegen de klok om nog voor sluitingstijd van *Albert Heijn* de boodschappen in huis te hebben. Kennissen van Edu, die op de eerste verdieping van toren 5 woonden, zagen hem dan gehaast langs komen en, als zij zelf ook nog inkopen voor de warme maaltijd moesten doen, zeiden ze tegen elkaar: "Laat maar, Edu is al langs geweest."

Noten

1. Dit is blijkbaar niet uitgevoerd want elke kamer had een douche annex wc en er was slechts één berging per verdieping.
2. Diemer Courant, 1 april 1971.
3. Diemer Courant, 1 februari 1973.
4. Diemer Courant, 29 juni 1972. Een enkelkamer kostte f 106,- en een dubbelkamer f 188,-.

Veel dank gaat uit naar Peter Prins, Rolf Schoevaart, Bert Mets, Marcel Marchand, Françoise Mallens, Erik Diks, Saskia van Heffen en Edu Keijser voor hun informatie en foto's. Ook dank aan het gemeentearchief Diemen voor het beschikbaar stellen van diverse archiefmappen (inventarisnummers 1715 en 1911).

DE INVLOED VAN DE STUDENTEN OP DE LOKALE POLITIEK

Steven Dijk

In de zomer van 1972 werd de eerste studentenflat in Diemen opgeleverd en per 1 januari 1974 waren alle vijf torens bewoond. Iedere toren had drie grotere eenheden, een voor de studentenbeheerders en twee voor studentenstellen met kinderen, bijna dertig dubbelkamers voor stellen en ruim 140 eenpersoonskamers. Bij elkaar woonden er rond de 1100 studenten op het complex aan de Rode Kruislaan.

Trouw

Niet al die studenten waren in Diemen ingeschreven, toch werd er van uit gegaan, dat deze groep studenten een behoorlijke invloed op de gemeenteraadsverkiezingen van 29 mei 1974 zouden uitoefenen. Het dagblad *Trouw* plaatste twee dagen voor de verkiezingen een artikel over de politieke veranderingen, die het gevolg zouden kunnen zijn van de instroom van ongeveer duizend studenten. Diemen telde in 1974 iets meer dan 12.000 inwoners, waarvan vanzelfsprekend een groot aantal kinderen, die geen stemrecht hadden. Ze hadden daarvoor de burgemeester en vier studenten geïnterviewd. Die vier studenten waren Fons Catau, Harry Nuij, Jan Omta en Steven Dijk.

Gering

Toch was het aantal studenten dat op de kandidatenlijsten van de verschillende politieke partijen belandde nog tamelijk gering. Op de lijst van de *PvdA* stond Harry Nuij op de vierde plaats, op de lijst van *Progressief Diemen* (*D'66*, *PPR* en *PSP*) stonden twee studenten, waarbij Willem Kleinbruinink op de tweede plaats stond. Bij de *CPN* stond Fons Catau op de tweede plek. Harry Nuij en Willem Kleinbruinink werden beiden gekozen.

Tideman

In het artikel van *Trouw* in 1974 oordeelde burgemeester Strumphler Tideman als volgt over de studenten: "Ze hebben de neiging (de gemeentepolitiek) niet zo best te vinden. Ze zijn erg kritisch en dat is goed, als ze maar redelijk blijven. (...) De studenten, een uitzondering daar gelaten, wonen hier nog te kort om alle problemen te kennen. De financiële mogelijkheden zijn gering en ze moeten maar eens een paar jaar meedraaien en zo met de neus op de harde werkelijkheid gedrukt worden."

Links

In 1978 waren er veel meer studenten, die op de lijsten van de politieke partijen kwamen. Bij de *PvdA* stonden vijf studenten bij de eerste tien, maar slechts één werd er verkozen, namelijk Steven Dijk. Voor de *CPN* was Graa Boomsma de nummer twee op de lijst, hij verving gedurende de raadsperiode lijsttrekker Hans Nieuwenhoff. *Progressief Diemen* was uiteen gevallen in enerzijds *D'66* en anderzijds de *Progressieve Combinatie* (*PPR* en *PSP*). Bij *D'66* was Frank van den Berg met een vijfde plaats de hoogste genoteerde student. Frank zou pas na zijn afstuderen raadslid worden. Bij de *Progressieve Combinatie* was de student Ewan Boonstra lijsttrekker. Hij zou niet de hele periode raadslid blijven, maar halverwege vervangen worden door Willem Kleinbruinink, die daarmee zijn rentree maakte.

Wethouder

In 1982 werd Ewan Boonstra voor *Links Akkoord Diemen* (*CPN*, *PPR* en *PSP*) de eerste wethouder met een achtergrond op de studentenflat. Hij woonde inmiddels, zoals veel studenten in de wijk *Akkerland* in Diemen-Zuid. Deze wijk werd ook wel de zesde toren van de studentenflat genoemd. Hij bleef één periode wethouder en werd vrij snel daarna ambtenaar bij de gemeente Diemen.

Peter Prins

In de vorige eeuw zijn er nog enkele (meestal voormalige) bewoners van de studentenflat in de gemeenteraad gekomen. Peter Prins heeft het na Steven Dijk het langst volgehouden, namelijk ongeveer dertien jaar. Aanmerkelijk korter waren de raads-lidmaatschappen van Michiel Hatendoer en de reeds eerder genoemde Frank van den Berg voor *D'66* en die van Gerda van Rossum en Hans Piket voor de *PvdA*.

De flats gezien vanuit Diemen-Noord (foto Rolf Schoevaart)

1969: Vakantiewerk in de Casa en daarna naar Spanje

EEN VERRASSING IN SITGES

Will Bulterman

Vakantiewerk was zeer populair bij de jongeren in de jaren zestig. Al ver voor de vakantie begon, solliciteerde je naar een baantje dat je wel leuk leek, maar wat je nooit je hele leven zou willen doen. In Diemen kwamen de jongens vaak bij Luycks terecht en de meisjes bij de Dagra. Maar ook de Watergraafsmeer was dichtbij en daar was een vakantiebaan bij hotel CASA 400 aan de James Wattstraat populair. Je verdiende er goed en in een hotel had je nog wel eens kans op een footje. "In the summer of '69" verdienden Willy Hartsink en Margriet de Kock daar hun vakantiecentjes bij elkaar voor een reis naar Spanje. Willy moest wel haar vriendje in Diemen achterlaten, maar de liefde kan de mens soms op bijzondere ideeën brengen.

Willy Hartsink in 1969 in de kleding die haar moeder speciaal voor de vakantie maakte op de vliegtuigtrap in Barcelona (foto coll. Will Bulterman).

20 jaar en voor het eerst alleen met mijn vriendin Margriet de Kock op vakantie. Meteen naar Spanje nog wel. De voorpret was enorm: al maanden voor de vakantie leefden we er met veel plezier naartoe. Om geld te verdienen gingen we bij het Amstelstation in de CASA hotelkamers schoonmaken. In de wintermaanden huurden de studenten daar een ruimte en in de zomer was het een toeristenhotel.

Vliegen naar Barcelona was toen al een hele onderneming op zich en vooral spannend.

Mijn moeder maakte een mooie, nieuwe mini-jurk voor me met jas. Dat was toen helemaal hip in die tijd. Zelfs de knopen werden zelf gemaakt.

Een paar maanden voor de vakantie ontmoette ik een vriendje. Maar ik had de afspraak met Margriet, dus we spraken af dat die vakantie gewoon door zou gaan en dat we daarna wel verder zouden zien.

Alles was mooi, nieuw en spannend. Het hotel, hotel *Cesar*, de taal, de mensen en vooral de mooie Spanjaarden. Contact met mijn vriendje had ik niet, want bellen was veel te duur en mobiel was er nog niet.

We werden al lekker bruin en genoten vooral van het leven en de omgeving. Een paar dagen later was er een enorme verrassing. Volkomen onverwacht stond daar het vriendje met zijn rode lelijke eendje voor het hotel. Hij had een auto en geld bij zich

wat voor deze jonge meisjes een welkome aanvulling was. En wij hadden de bescherming van een man. Met zijn drieën gingen we overal naar toe, ook naar stierenvechten. Vooral Barcelona was prachtig maar wat wel vaker gebeurt aan het eind van de vakantie: we werden smoorverliefd. We lieten er geen gras over groeien en vlak voor het einde van de vakantie verloofden wij ons op 28 juni 1969 in Sitges bij een lekker etentje en met gouden ringen.

Mijn vriendje ging op zaterdag met de auto weer naar Nederland; wij vlogen de volgende dag naar huis. Op Schiphol stonden mijn zus met haar vriend om ons op te halen. Maar waar ik geen rekening mee had gehouden was dat ook mijn toekomstige schoonouders er waren. Het leek me beter als mijn vriend dit zelf even zou vertellen aan zijn ouders. Maar die was nog onderweg, dus ik deed snel mijn ring af.

En ook zelf had ik thuis nog wel het een en ander uit te leggen. Mijn vriendje kwam zondag thuis. Hij had zo'n haast gehad dat hij bij een tankbeurt zijn portemonnee op het dak van zijn rode eend had laten liggen. Na een flink stuk rijden kreeg hij vrij laat een ingeving dat hij was vergeten zijn knip van het dak te halen. Maar niet alleen de liefde was hem gunstig gezind geweest, ook een portie geluk hoorde bij deze onderneming. Op de parkeerplaats vond hij zijn portemonnee die keurig achter de bumper was blijven hangen. Uiteindelijk had dit alles een happy end. En: dit jaar zijn we 40 jaar getrouwd en hebben hier twee prachtige dochters aan over gehouden. Zo zie je dat een vakantieliefde niet beperkt hoeft te blijven tot de vakantie!

Margriet de Kock (links) en Willy Hartsink in 1969 in de Arena van Barcelona (foto coll. Will Bulterman).

Boekennieuws

“Herinneringen aan het verdwenen Diemen-Zuid; Oud-bewoners vertellen hun verhaal”, onder redactie van Dineke en Jan Groen en Taco ten Dam, 128 pagina's, uitgave Historische Kring Diemen, 2010, druk MultiCopy Diemen, ISBN 978-90-813228-3-6, prijs € 22,50.

Het boek is te koop bij boekhandel Bruna in het Winkelcentrum Diemen.

Het grote succes van de reünie van een aantal oud-bewoners van Diemen-Zuid, gehouden op 29 september 2007, leidde er toe dat er op 8 november 2008 opnieuw een reünie werd georganiseerd. Na de eerste reünie werden een aantal herinneringen van de aanwezigen vastgelegd in een eenvoudig boekje getiteld: “Herinneringen aan een klein straatje”.

De organisatoren van de tweede bijeenkomst, Dineke Groen-Nieuwpoort en Jan Groen, maakten ditmaal dankbaar gebruik van de gelegenheid om de vele interessante verhalen, die ook tijdens deze reünie konden worden opgetekend, nu in boekvorm door de Historische Kring uit te laten geven. Taco ten Dam werd bereid gevonden de eindredactie voor zijn rekening te nemen. Zoals bekend heeft de HKD de afgelopen jaren, in goede samenwerking met Bruna Diemen (voorheen boekhandel Vanderhoef) en drukkerij MultiCopy Diemen, al met groot succes een aantal boeken over Diemen kunnen publiceren.

Het oude Diemen-Zuid of “Diemen over de brug” zoals het toen genoemd werd, bestond uit de Ouderkerkerlaan, Prins Hendrik-kade, Weesperstraat, Julianastraat (hernoemd in Staalstraat en later in P.J. ter Beekstraat) en Wilhelminakade (hernoemd in Venserkade).

De verhalen die in het nieuwe boek “Herinneringen aan het verdwenen Diemen-Zuid” staan zijn zeer divers. Niet minder dan 37 oud-bewoners van Diemen-Zuid hebben een bijdrage geleverd. Voor allen is de titel van het artikel van Dineke Groen-Nieuwpoort: “Een wandeling door het dorp van mijn jeugd” van toepassing. De vele opgetekende persoonlijke herinneringen van de bewoners, die in de huizen en boerderijen ten zuiden van de Hartveldseweg en Muiderstraatweg woonden en werkten, maakt dit boek tot een historisch document. Iedereen die geïnteresseerd is in de historie van Diemen, met name de relatief recente geschiedenis, behoort dit boek te lezen. Het boek is een verrijking van de sectie “Diemen” op onze boekenplank.

Wiard Krook

Aanvulling

In het boek “Herinneringen aan het verdwenen Diemen-Zuid” staat op pagina 84 een foto van de intocht van de Canadezen. Wij vermeldden daarbij als bron de collectie van de HKD. Frits Reureka maakte er ons op attent dat de foto voor het eerst geplaatst is in “Diemen 1940-1945” en afkomstig was van L. Bruins.

Herinneringen aan het verdwenen Diemen-Zuid

Oud-bewoners vertellen hun verhaal

Dineke en Jan Groen
Taco ten Dam

Uitgave Historische Kring Diemen

Reacties op het vorige nummer

Boerderij Rundervreugd

Kees Vedder maakte ons attent op een persoonsverwisseling in het stukje over boerderij Rundervreugd op bladzijde 3 van het vorige nummer. De eigenaar van Rundervreugd was Jacobus Staal, geboren te Diemen circa 1889. Hij was getrouwd met Clara Margaretha van Woudenbergh. Hij was de naamgever van de Staalstraat. Op 14 januari 1918 werd hun zoon Jacobus geboren die later trouwde met Alida Hoogland. De Staalstraat is niet vernoemd naar deze zoon.

Boerderij Lust en Hoop

Op pagina 6 moet de naam “herenboer” worden gelezen als “berenboer”.

Gezin Hekkenberg en reactie op busbaan

Op pagina 22 staat dat het gezin Hekkenberg elf kinderen telde. Joke Vermeulen-Hekkenberg mailde ons dat er negen kinderen waren.

Over het gestelde tot de busbaan op pagina 16 in Diemen-Zuid heeft Joke een opmerking die wij graag afdrukken:

“In de jaren ‘80 voerde ik met een aantal bewoners actie om de busbaan open te houden/krijgen voor verkeer. In eerste instantie was dit gewoon een weg. Toen ik een huis kreeg aan Dalkruid ben ik naar de gemeente gegaan om de plattegrond van de wijk te bekijken. Er is toen aangewezen dat het verkeer over die weg (busbaan) ging en dat er ook een weg langs mijn huis door de wijk kwam. Er is niet gesproken over sluiting van de busbaan.

Toen dit dan ook ter sprake kwam, heeft een aantal mensen geprobeerd deze weg open te houden. Dit is niet gelukt. Het college van B&W was hier zeer verdeeld over. Sommige partijen reageerden niet bepaald fijntjes naar het actiecomité. Vervolgens werd de busbaan gesloten; het zou veel geld kosten om dit terug te draaien. Op de Bovenrijkersloot werd een zebepad en snelheidsremmende maatregelen aangelegd. De gemeente trok zich niets aan van het argument dat er langs de Bovenrijkersloot veel meer huizen stonden dan langs de busbaan. Het gevolg is dat er tot op de dag van vandaag sluipverkeer is door Diemen-Zuid. Tijdens de spits kan er zelfs een file staan. Als er op de ring een opstopping is, kiest veel meer verkeer voor de route door de dichtbebouwde Bovenrijkersloot. De opmerking van de schrijver dat dit komt omdat het winkelcentrum is omgedraaid (prima) heeft er volgens mij niets mee te maken.”

DOE MEE AAN DE KERSTPUZZLE VAN

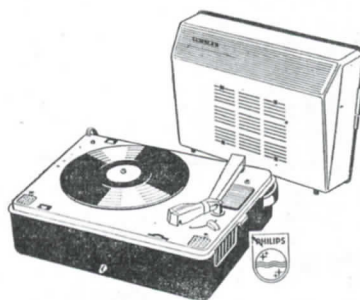
RADIO KASKENS

BURG. BICKERSTRAAT 13

DIEMEN

TEL. 52655

DIT
KUNT
U ER-
MEE
WINNEN

Wat moet U doen?

De acht hierbij afgebeelde, genummerde TV-toestellen tonen het beeld van een gebeurtenis die dit jaar heeft plaatsgevonden. Het is nu aan U te raden, in welke maand dit evenement plaats had. Vult U de naam van deze maand dan in op de daarvoor bestemde regel van onderstaand formulier. Voor iedere letter die moet worden ingevuld vindt U op dit formulier een punt of een sterretje. Als U de juiste maanden hebt vermeld, vormen de letters die U op de plaats van de sterretjes hebt geschreven, van boven naar beneden gelezen, een alom bekende merknaam. Verwerk deze merknaam in een originele regel van enkele woorden. Nu nog even Uw naam en adres aangeven - liefst in blokletters - en dan het formulier binnen 10 dagen inzenden aan:

KASKENS voor

Radio - Televisie

Grammofoonplaten - Electra

Gasfornuizen en Geijzers

Hoe weet U dat U gewonnen hebt?

Nadat een jury de meest originele regel heeft bekroond, zal de winnaar persoonlijk op de hoogte worden gesteld en tevens via de etalage bekend worden gemaakt.

OPLOSSINGSFORMULIER

De maanden zijn:

1

2

3 . . . *

4

5

6

7 . . *

8 *

De regel luidt:

.....

Ingezonden door:

Naam:

Adres:

Woonplaats: